

33
'72

FLACĂRA

NUL XXI
R. 897
AUGUST 1972

În șapte zile

Vă amintiți de bucuria și mindria firească pe care le-ați încercat atunci când ați întâlnit în cale primul autocamion modern de fabricație românească «Carpați»? Dar de sentimentul tonic pe care l-ați avut când v-ați aflat în fața puternicului autocamion din familia ROMAN?

Încercați să vă imaginați impresia pe care v-ar produce-o întâlnirea unei coloane lungi de câțiva kilometri: defilarea a cinci sute de autocamioane nou-nouțe ieșite acum de pe poarta uzinei. Ar fi o demonstrație de forță a tehnicii și capacității uzinelor brașovene, nu? Ei bine, în aceste zile, în cinstea sărbătoririi zilei de 23 August, constructorii de autocamioane au realizat al 500-lea autocamion peste prevederile planului de producție! Și tot în aceste zile, la aceeași uzină, a început fabricația de serie a încă trei tipuri de autocamioane din ținara familie ROMAN.

Când am întâlnit primul strung carusel de 1 250 mm ne-a uimit gradul înalt de tehnicitate a acestui utilaj și am găsit firesc ca să fie produs de moderna Fabrică de mașini-unelte și agregate din București. Dar iată că acum, tot în aceste zile, aflăm că întreprinderea mecanică din orașul Roman — unitate dintr-un mic oraș de provincie, a cărui tradiție industrială nu numără nici măcar vîrsta unei generații — a realizat cu zece zile mai devreme primele subansambluri necesare preluării de la FMUAB a procesului de fabricație a întregului strung carusel de 1 250 mm.

Semnificația acestei realizări nu mai poate fi căutată într-un simplu efort material, ci în substanța fenomenelor care determină evoluția dinamică a societății noastre, în politica realistă de industrializare socialistă a partidului nostru, care ține seama de posibilitățile și necesitățile întregului popor, la care se adaugă aderarea organică, voluntară și conștientă a oamenilor muncii la înfăptuirea acestei politici.

Aceste succese meritorii amintite mai sus nu sînt elemente singulare, ci fac parte dintr-un flux în întreg al cărui curs crește în fiecare zi. Este destul a ne uita în jurul nostru pentru a întâlni nenumărate alte fapte care să demonstreze traiectoria ascendentă care ne va situa în rîndurile țărilor dezvoltate din punct de vedere industrial. În prezent, jurnaliștii și oțelarii de la Reșița, ca să luăm un alt exemplu din parcursul ultimei săptămîni, au ajuns să elaboreze zilnic peste plan una sută tone de fontă și una sută tone de oțel. Prin operații aritmetice elementare putem a ne reprezenta cît de importantă ca volum și valoare este aceasta depășire cotidiană. Aceasta ca și toate succesele noastre sînt obținute în cadrul emulației lucide și tenace a întrecerii socialiste, al hotărîrii noastre ferme de a îndeplini programul de dezvoltare economică și socială a țării elaborat de Congresul al X-lea al P.C.R. și dezvoltat de Conferința Națională a partidului.

Cum se reflectă rezultatele acestui efort de inteligență și muncă în viața noastră am văzut concret — între altele — în recenta hotărîre a Consiliului de Miniștri cu privire la majorarea salariului tarifar minim pe economie. Cum ne înscriem în acest efort vedem prin felul în care se exprimă conștiința noastră în procesul muncii, în lărga participare la întrecerea socialistă și în dezbaterile fructuoase ale adunărilor generale ale oamenilor muncii, care în aceste zile stabilesc căile, măsurile care să conducă la realizarea cincinalului înainte de termen.

Fără încetare, într-un ritm dens, angrenați cu întreaga capacitate în opera de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate, ne bucurăm că, în întrecere cu noi înșine, în emulația creatoare a întrecerii socialiste, putem să ne cinstim sărbătorile noastre cu roadele muncii noastre.

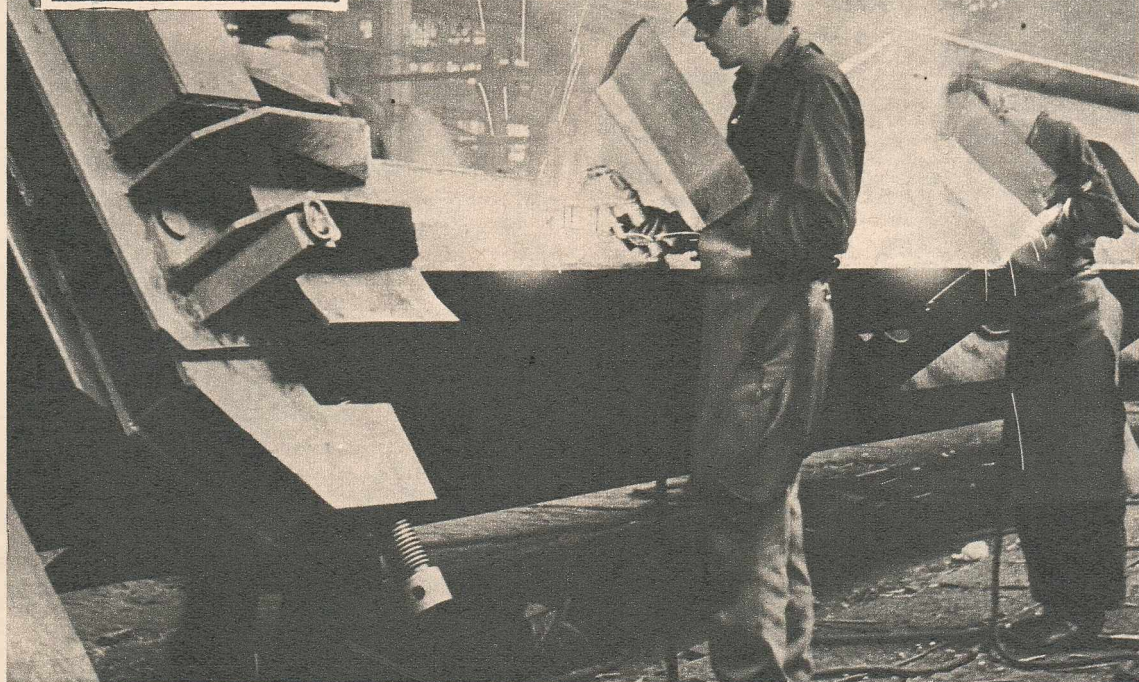
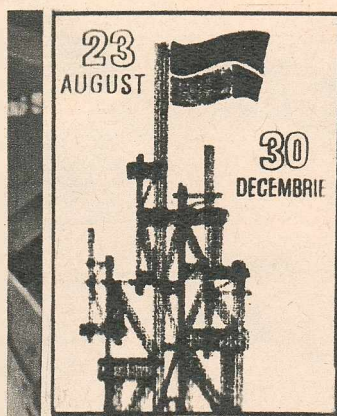
Din acest motiv, acum, la apropierea zilei de 23 August, cînd, așa cum obișnuim, facem un bilanț al succeselor noastre, este tonic să ne gîndim și să medităm la semnificația fiecărei zile pe care o trăim.

Mihai MÎRZA

Marti, 8 august 1972

AVÎNT ÎN CINSTEA ZILEI DE 23 AUGUST

succese prestigioase în întrecerea pentru realizarea CINCINALULUI ÎNAINTE DE TERMEN

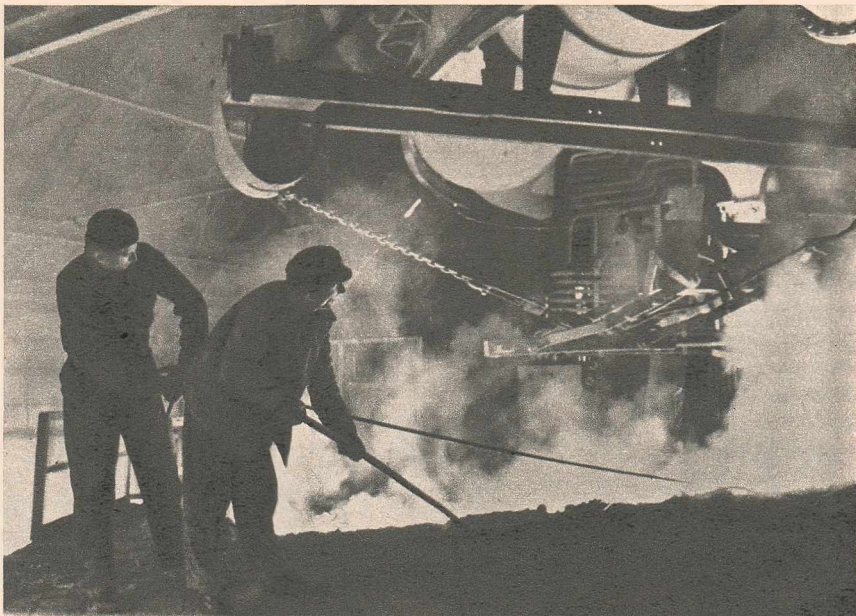
constructorii de vagoane își respectă cuvîntul

În marea întrecere socialistă care se desfășoară în acest an în întreaga țară, zeci și sute de colective, analizîndu-și cu seriozitate posibilitățile, și-au mărit angajamentele. Conferința Națională a partidului a stimulat activitatea productivă a oamenilor muncii care, în cinstea zilei de 23 August și a celei de-a XXV-a aniversări a republicii, și-au mobilizat întreaga lor capacitate creatoare, obținînd zi de zi succese prestigioase. În acest cadru s-a desfășurat și se desfășoară și activitatea constructorilor de vagoane din Arad, care au reușit — printr-o mai rațională întrebuintare a utilajelor, a capacităților de producție și a resurselor interne — să încheie luna iulie cu o depășire de 5 300 000 lei la producția globală, cu peste 19 000 000 lei la producția marfă. În mod concret, colectivul uzinei a livrat peste prevederi 46 de vagoane.

În cea mai mare parte producția suplimentară a fost realizată pe seama creșterii indicelui de productivitate a muncii, care la rîndul său a sporit cu 3,7 la sută. Este de

reținut că sporul de producție a fost obținut în condițiile diminuării consumurilor specifice. Astfel, numai în primele 7 luni ale acestui an au fost economisite 560 tone de metal.

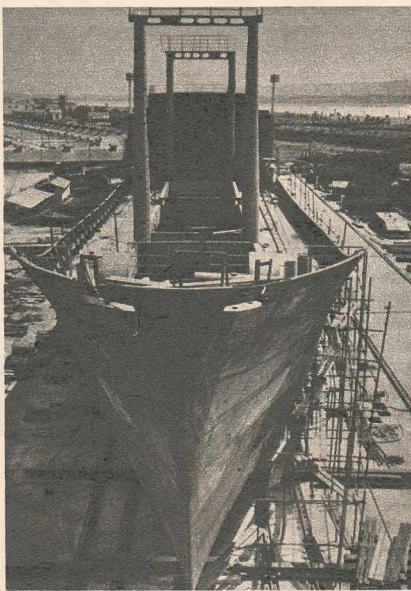
Preocupați de folosirea tuturor rezervelor interne, muncitorii, inginerii și tehnicienii uzinei au hotărît, reexaminîndu-și posibilitățile, să dea peste prevederile cincinalului o producție în plus de 1 800 milioane lei. Ei au ajuns la această concluzie după ce au găsit mijloacele de folosire mai judicioasă a capacităților de producție și au hotărît să îmbunătățească coeficientul schimburilor. Totodată, constructorii de vagoane se preocupă mai intens de introducerea unor noi agregate moderne în producție, de realizarea cu forțe proprii a unor subansambluri — care pînă în prezent se importau — și de înlocuirea sudurii manuale cu sudura prin puncte. În cadrul acțiunii de diversificare a producției, în aceste zile au fost introduse în fabricație noi tipuri de vagoane, cum este de pildă noul tip de vagon de călători suburban.

oțelarii și-au depășit angajamentele

Vigurosul bastion de oțel de la Hunedoara cu oamenii săi harnici, cei care au lansat la începutul anului chemarea la întrecere către toate colectivele de muncă din industria metalurgică a țării, a dobândit importante succese pe care le închină zilei de 23 August și celei de-a XXV-a aniversări a republicii. Ei au obținut și au furnizat, peste prevederile primelor șapte luni, 1 715 tone cocs metalurgic, 13 328 tone fontă, 18 680 tone oțel Martin și electric. În luna iulie oțelarii au elaborat în fiecare zi, peste prevederi, câte 135 tone metal, înregistrând astfel cea mai mare depășire de plan din acest an. Totodată, datorită unei aprovizionări ritmice, colectivele laminoarelor au livrat uzinelor constructoare de mașini, precum și altor unități, o cantitate suplimentară de laminate finite care este echivalentă cu metalul necesar producerii a aproximativ 2 450 tractoare. De la începutul anului și până acum, valoarea producției globale realizate de harnicii siderurghiști depășește 38 000 000 lei.

cu trei luni înainte de termen

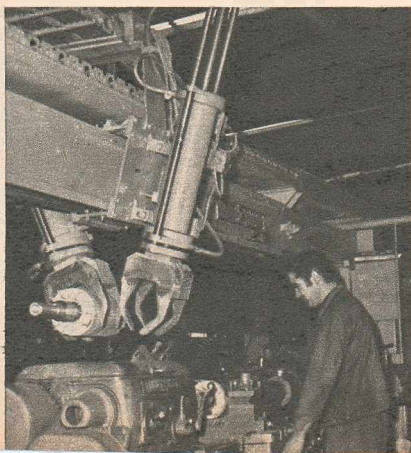

În cinstea zilei de 23 August, colectivul constructorilor de nave de la Drobeta Turnu Severin au obținut noi și importante succese. În decurs de numai o lună ei au lansat la apă două nave de mare capacitate: primul tanc petrolier de 1 390 tdw — care face parte dintr-o nouă serie destinată flotei noastre comerciale — și cel de-al doilea cargou de 2 000 tdw. Aceste nave au fost realizate cu trei luni înainte de termen. În același timp, în această unitate a fost expedit pentru probele complexe pe mare șalandul nr. 3 de 5 000 mc, destinat exportului.

Realizările constructorilor de nave de la Drobeta Turnu Severin se înscriu în realizările oamenilor muncii din județul Mehedinți, care la sfârșitul perioadei 1 ianuarie-31 iulie a acestui an au realizat un spor față de plan însumând în lei 84 milioane la producția globală și 39 milioane la producția marfă. Aceste cifre reprezintă valori superioare ale angajamentelor asumate, pe care oamenii muncii din județul Mehedinți s-au hotărât să le îndeplinească în cinstea zilei de 23 August.

roadele inițiativei

În cadrul întrecerii socialiste, — care se desfășoară într-un ritm tot mai susținut și cu rezultate din ce în ce mai valoroase în

cinstea zilei de 23 August și a celei de-a XXV-a aniversări a republicii — colectivele de oameni ai muncii din județul Timiș au inițiat numeroase acțiuni care au ca obiect ridicarea gradului de tehnicitate a proceselor de producție prin lucrări de automatizare. Astfel, în cinstea zilei de 23 August a fost realizată și pusă în funcțiune o modernă linie tehnologică automatizată destinată producției de motoare electrice de către specialiștii Uzinei «Electromotor». Această instalație, paralel cu sporirea productivității muncii, elimină în întregime efortul fizic al muncitorilor la operațiunile de transport al carcaselor pe fluxul de prelucrare și montaj. Produsele Uzinei «Electromotor» sînt cunoscute atît în țară cît și în cele 37 de țări unde sînt exportate. În fotografia noastră, un aspect de lucru la una dintre secțiile de bază ale uzinei timișorene.

a conduce

Pe masa de lucru, în biblioteca fiecăruia dintre noi, și-au ocupat de pe acum locul binemeritat documentele Conferinței Naționale a partidului, raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu. La fiecare lectură a lui, acest document de o excepțională valoare teoretică și practică dezvăluie adîncimi nebănuite, teze teoretice care te invită la o profundă meditație, concluzii care sintetizează experiența practicii exprimate cu o claritate de cristal. S-a spus, și pe drept, că raportul a îmbogățit gîndirea marxistă contemporană, el devenind, pentru noi toți, o lucrare de referință, o carte de căpătii. Îl vom pune, așa cum este firesc, alături de celelalte documente ale conferinței la baza întregului nostru învățămînt de partid. Ne este instrumentul de înțelegere a fenomenului românesc contemporan, înălțimea de la care ni se deschid în față reale, aproape palpabile, dimensiunile viitorului. Nu sînt impresii subiective, ci convingeri fundamentate pe rigorile științifice, pe competența și clarviziunea care stau la baza raportului, celorlalte documente ale conferinței.

Sînt virtuți, acestea și multe altele, care ne conduc către o concluzie de importanță fundamentală: Partidul Comunist Român își îndeplinește cu o înaltă responsabilitate rolul său istoric de forță conducătoare a întregului nostru popor. Și demonstrația cea mai elocventă a acestei înalte responsabilități ne-a oferit-o conferința, documentele adoptate, de substanță unică, fără precedent în întreaga istorie a partidului nostru.

O primă concluzie care se impune în urma lecturii raportului, a celorlalte documente, este aceea a capacității partidului nostru de a aplica creator principiile generale ale marxism-leninismului la condițiile țării noastre, la particularitățile social-istorice ale României. Documentele, în totalitatea lor, sînt întemeiate pe adevărurile fundamentale ale marxism-leninismului, pe cerințele legilor generale de construcție a socialismului, dar nu rigid, nu mecanic, ci printr-o asimilare intimă și organică legătură cu România de azi, găsindu-se pe această bază răspunsul științific problemelor reale cu care este confruntată construcția socialismului în țara noastră. Este meritul partidului de a fi realizat această osmoză în conducerea de perspectivă și imediată a societății.

Arta conducerii presupune a desprinde la momentul dat și a aduce în față ceea ce este esențial, acel sau acele elemente care au capacitatea de a atrage după sine restul, adică totul. Cerința poate fi realizată numai pe baza unei profunde cunoașteri și studieri a realității. Și din acest punct de vedere, documentele la care ne referim sînt o vie demonstrație a capacității partidului nostru de a descifra, pe baza cunoașterii realităților concrete, posibilitățile reale, cerințele fundamentale ale progresului social, de a concentra eforturile întregii națiuni tocmai spre ceea ce este esențial. În funcție de aceste cerințe partidul a găsit căile și a indicat soluțiile cele mai bune pentru o armonioasă realizare a sarcinilor imediate și de perspectivă.

Întră în arta conducerii și capacitatea de a crea un climat propice înfăptuirii țelurilor propuse. Pe terenul fertil al încrederii și devotamentului nețărmurit al întregului popor față de politica partidului, acesta a sădit spiritul unei înalte exigențe concretizată în conștiința și activitatea fiecăruia dintre noi, în acel refuz al binelui de dragul mai binelui. Aceasta înseamnă o evaluare critică a activității de la scara întregii națiuni — așa cum a făcut-o conferința — pînă la nivelul fiecărui individ, de care depinde, în ultimă instanță, acel rîvnit «mai bine». Am început un adevărat marș al perfecționării în toate sectoarele de activitate și ne-am propus să-l definim în perioada care urmează. Este o treabă la care ne simțim și trebuie să ne simțim angajați cu toții. Conferința a stabilit în acest scop constituirea unor organisme menite să determine o mai largă aplicare a principiului conducerii colective, să asigure o viziune unitară de ansamblu asupra deciziilor. Măsurile stabilite de conferință au o importanță aparte și în ceea ce privește continua dezvoltare a democrației, văzută ca un proces necesar și permanent, desfășurat sub conducerea partidului. Printre măsurile stabilite în acest scop, un loc important îl au dezvoltarea funcțiilor de control al M.A.N. și Consiliului de Stat, extinderea practicii consultării maselor, întărirea legalității, creșterea atribuțiilor Frontului Unității Socialiste și, nu în ultimul rînd, îmbunătățirile ce s-au propus a fi aduse legii electorale. Toate acestea și multe altele sînt menite să creeze cadrul optim pentru ca actul decizional să aibă maximum de eficiență, indiferent de domeniul vizat. Dar asupra acestei chestiuni, care prezintă o importanță aparte, vom reveni cu alt prilej.

Petru ISPAS

ADUNĂRILE GENERALE ALE OAMENILOR MUNCII

În uzine și fabrici, în stațiuni pentru mecanizarea agriculturii, în toate unitățile economice au loc în aceste zile adunări generale ale oamenilor muncii, care analizează cu maturitate și simț de răspundere activitatea desfășurată în primul semestru al anului de către fiecare colectiv, stabilesc soluții eficiente pentru îndeplinirea hotărârilor Conferinței Naționale a partidului privind continua dezvoltare economico-socială a patriei socialiste. Expresie a democratismului muncitoresc, adunările generale reprezintă forul prin care clasa muncitoare participă, în mod organizat, la soluționarea problemelor majore ale producției, exercită controlul asupra activității desfășurate de organele de conducere colectivă.

spirit critic, analiză lucidă

Una dintre principalele probleme dezbătute la adunarea salariaților Șantierului 4 instalații din cadrul întreprinderii județene construcții-montaj din Buzău — subliniată, de altfel, și în informarea prezentată cu acest prilej — a constituit-o lipsa de sincronizare între activitatea șantierelor de construcții și a celor de instalații, ceea ce a făcut ca instalatorii să nu aibă asigurat în permanență frontul de lucru necesar. Edificator în acest sens este cuvântul lui Constantin Traian, șeful unei echipe de electricieni: «Urmărim să punem mâna pe o bucată de zid pentru a avea ce lucra... Planul întreprinderii trebuie să ne intereseze pe toți, să luăm măsuri pentru a-l

realiza întocmai».

Pe aceeași linie se înscriu și alte propuneri valoroase formulate de constructori în cadrul adunării: construcția blocurilor să fie executată pe niveluri, în așa fel încât după terminarea fiecăruia să poată fi începute lucrările de instalații; inițierea unor reale acțiuni de policalificare a muncitorilor; confecționarea și repararea sculelor în atelierele întreprinderii; extinderea muncii în acord global în proporție de 75 la sută. Fără îndoială, propunerile constructorilor și măsurile stabilite constituie o garanție că activitatea șantierului întreprinderii buzoiene va înregistra o îmbunătățire substanțială.

exigență sporită

Deși prima jumătate a anului a fost încheiată cu un bilanț rodnic, concretizat în depășirea planului la producția marfă cu peste 3,8 milioane lei, adunarea generală a oamenilor muncii de la C.E.I.L.-Suceava s-a desfășurat sub semnul unei sporite exigențe. Atât darea de seamă cât și fiecare participant la discuții au relevat existența unor mari rezerve, posibilitatea obținerii, cu capacitățile existente, a unor producții superioare ca volum și calitate. Analizând, prin prisma obținerii din fiecare metru cub de lemn a unor sortimente tot mai valoroase, activitatea pe primul semestru, adunarea a insistat cu deosebire asupra deficiențelor care au existat la fabrica de mobilă, unde se înregistrează o productivitate scăzută, cheltuielile depășesc nivelul planificat, nu s-au respectat contractele economice. Oprimându-se la cauzele care au generat această

stare de lucruri, maestrul Petru Bouaru, referindu-se la faptul că la fabrica de mobilă producția acestui an n-a fost temeinic pregătită din vreme, a cerut să se dea o atenție sporită pregătirii profesionale a oamenilor. La rîndul său, muncitorul Constantin Rotaru cerea cu insistență integrarea tuturor muncitorilor într-o disciplină fermă. În același spirit de înaltă exigență și răspundere au abordat probleme și ceilalți vorbitori.

Analizând în spirit critic activitatea din primul semestru, adunarea generală a reprezentanților oamenilor muncii de la platforma C.E.I.L.-Suceava a scos în evidență insuficiențele ce au existat, a stabilit căile pe care trebuie să se acționeze pentru realizarea exemplară a sarcinilor pe acest an, a angajamentelor asumate în întrecerea socialistă.

un caracter viu, combativ

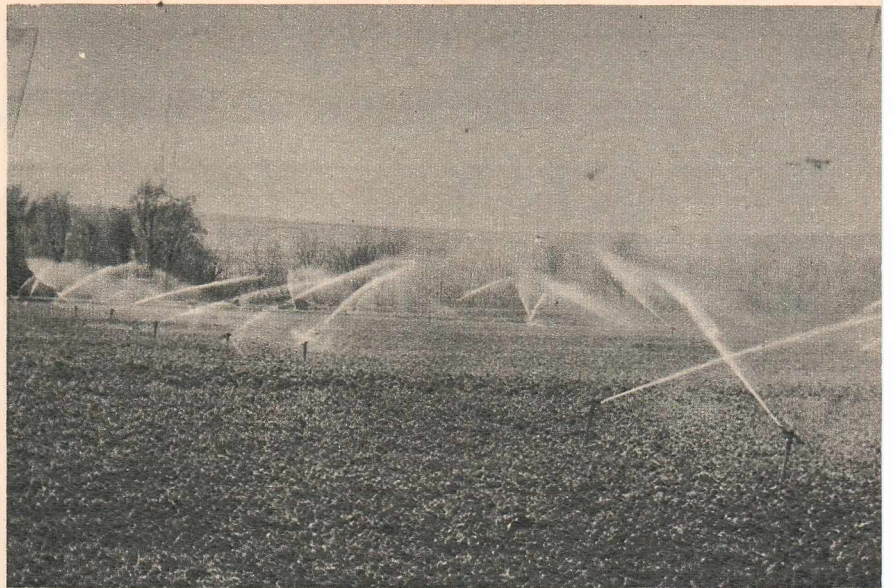
Adunarea generală a oamenilor muncii de la C.I.L.-Pipera a prilejuit dezbateri unor probleme complexe de producție și de atitudine în muncă.

Darea de seamă asupra activității platformei de prelucrare a lemnului Pipera și a comitetului oamenilor muncii pentru realizarea planului și angajamentelor pe semestrul I al anului în curs a analizat cu simț critic, străbătut de exigență partinică, succesele obținute, dar nu a evitat nici semnalarea unor deficiențe și neajunsuri care mai îngreunează încă procesul de producție — s-a subliniat rolul mai activ pe care ministerul de resort trebuie să-l aibă față de anumite cerințe ce depășesc competența combinatului și mai puțin lipsurile proprii — darea de seamă a imprimat dezbaterilor un caracter viu, combativ.

Vorbitorii au adâncit aspecte concrete cu un înalt simț al responsabilității față de

gospodărirea și utilizarea cât mai eficientă a mijloacelor întreprinderii, cu profesionalitate conștientă a îndatoririlor ce revin fiecăruia pentru bunul mers al activității productive. S-au configurat numeroase soluții practice pentru eliminarea unor lipsuri care aduc pierderi de loc, de timp și de bani în îndeplinirea și depășirea producției pe sortimente.

Caracterul de lucru, de analiză exigentă și curajoasă a neajunsurilor și, concomitent, precizarea soluțiilor și mijloacelor de perfecționare a întregii activități productive — atitudini ce s-au desprins din adunarea generală a salariaților — fac posibilă îndeplinirea planului și depășirea lui. Este modul practic în care salariații de la C.I.L.-Pipera și-au însușit documentele Conferinței Naționale și se pregătesc să întâmpine ziua de 23 August și cea de-a XXV-a aniversare a republicii.

acolo unde plouă din senin....

Pe la începutul lunii august, lipsa de ploaie se făcea din ce în ce mai resimțită pe tot cuprinsul județului Constanța. Chiar dacă nu afecta marile culturi (la data aceea păioasele se aflau de mult strînse și depozitate), seceta e secetă, cu tot cortegiul ei de neazuri. În județul Constanța însă asemenea neazuri sînt estompate din ce în ce de grandioasele lucrări de irigații ale căror rețele străbat Dobrogea în lung și-n lat și dă tinerete nouă bătrinei țelini.

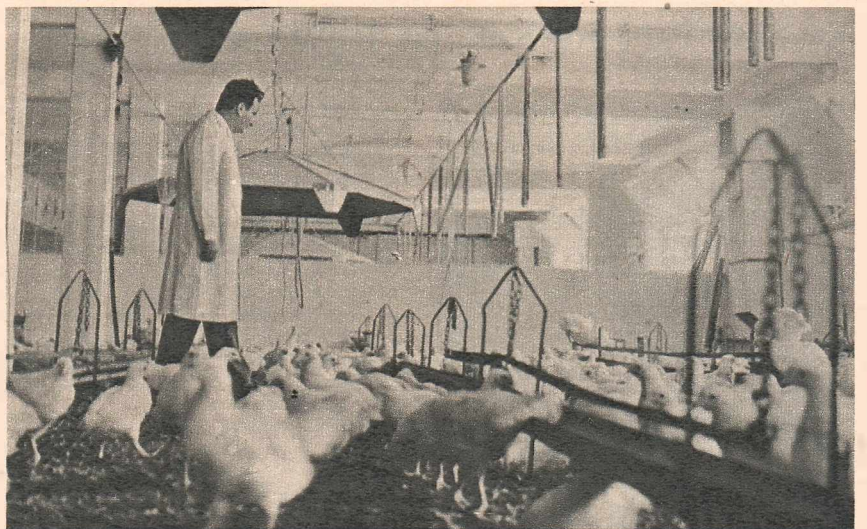
Recent, în cinstea zilei de 23 August a fost dat în folosință Sistemul de irigații Tătaru, acoperind cu «ploaie de jos în sus» 4 210 hectare, completînd sistemele Mangalia-

Nord cu 4 782 hectare și Biruința cu 1 530 de hectare.

Constructorii rețelei de irigații din Dobrogea au hotărît ca pînă la 30 decembrie 1972, în cinstea aniversării republicii, să termine lucrările de bază ale marelui sistem Carasu care procură de pe acum apă pentru 151 500 ha, urmînd ca în 1975 să irige 194 000 hectare.

Dacă în interval de o săptămînă, să spunem, în județul Constanța nu cade strop de ploaie, 34 000 de hectare de pămînt cultivat primesc ploaie de la oameni.

E.D.

pui pe bandă rulantă

Pentru colectivul I.A.S.-«Avicola» din Arad, noțiunea de «pui pe bandă rulantă» nu este o figură de stil. Această unitate modernă va produce, în anul 1975, 1 900 tone carne pasăre, ceea ce înseamnă cîte un pui de fiecare cetățean al Capitalei. Tot în anul 1975, I.A.S.-ul va realiza 102 milioane de ouă anual.

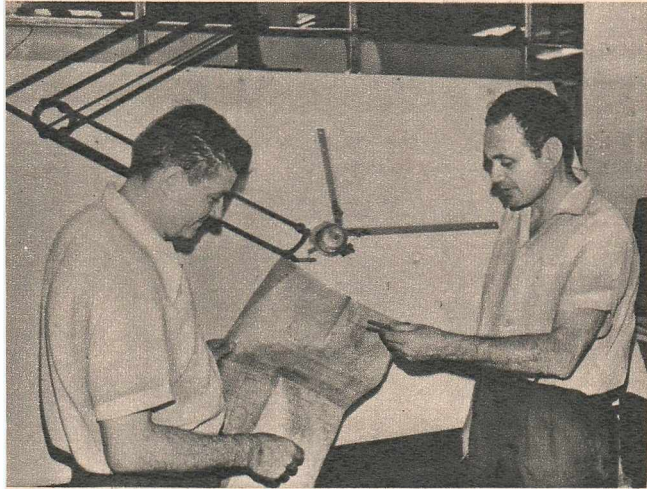
Tradiționalul aspect de creștere a păsărilor în gospodăria individuală este înlocuit în imaginea pe care v-o prezentăm cu interiorul unui laborator care subînțelege un personal specializat: medici veterinari, tehnicieni și crescători cu cunoștințe corespunzătoare.

După Conferința Națională a partidului, angajamentul acestui colectiv este de a îndeplini cincinalul, sarcinile care-i revin din acest măreț program, în patru ani și cinci luni. Activitatea colectivului care lucrează aici ne dă convingerea că angajamentul va fi realizat și depășit.

expoziție de pictură la mamaia

În holul hotelului «Internațional» din Mamaia a avut loc zilele acestea vernisajul expoziției pictoriței Mihaela Pastia. Cele aproape 30 de tablouri, în majoritate imagini florale, dezvăluie lirismul artistei și marea ei sensibilitate pentru culoare. Aproape fiecare tablou în parte reprezintă o explozie măiestrit temperată a bucuriei resimțite în fața celor mai gingașe aspecte ale lumii vegetale. Vizitînd expoziția se constată progresele realizate de pictoriță, printr-o reinnoire a mijloacelor de expresie care conferă lucrărilor o deosebită prospețime.

cercetarea uzinală

Industria românească în plină dezvoltare are nevoie, pentru a se sincroniza cu ritmurile moderne ale industriei înaintate de pretutindeni, de o puternică infuzie de gândire tehnică originală. Pe baza indicațiilor date de conducerea superioară de partid, centralele industriale au primit sarcina să-și creeze propriile lor nuclee de proiectare și cercetare, pentru a-și putea rezolva problemele concrete, legate de specificul producției lor și de dezvoltarea ei în perspectivă. Aceste nuclee, fiind grefate chiar pe structura uzinelor, participând nemijlocit la viața de zi de zi, cu problemele ei mici și mari, pot, în mod operativ, să determine modernizarea produselor, introducerea în fabricație a noi sortimente, ridicarea calității și a competitivității pe piața internă și externă.

La grupul de uzine «23 August» există de un an un centru de proiectare. Din palmaresul centrului, pe această perioadă foarte scurtă, menționăm realizarea proiectelor pentru două familii de grupuri electrogene, — staționare și navale — lucrare foarte importantă, declanșată pe baza unor studii ale sectorului de marketing, care a constatat existența unei cereri foarte mari de astfel de agregate.

Dar realizarea cea mai importantă a centrului de proiectare sînt lucrările pentru construirea unor motoare diesel

de concepție proprie, originală. Materializarea acestor eforturi s-a finalizat în 1971, cînd s-a pus la punct o cameră de ardere originală, operă a inginerilor M. Marcovici, A. Barbărasă și a tehnicianului I. Martinescu.

Iată ce ne-a declarat ing. M. Marcovici în legătură cu această invenție: «Camera de ardere reprezintă inima motorului diesel. Concepția ei originală ne eliberează drumul spre realizarea unor familii de motoare diesel românești, fără nici un fel de obligații decurgînd din vreo licență străină. Cu ea obținem performanțe tehnice superioare, consum de combustibil scăzut, tehnologie de fabricație de înaltă eficiență economică, bazată pe tradiția și posibilitățile existente la noi în uzină».

Faptul că a existat această legătură strînsă între cercetare, proiectare și producție a permis ca numai într-un an să se poată realiza cinci locomotive cu astfel de motoare bazate pe principii noi. Începînd cu trimestrul II al acestui an, drumurile de fier ale țării sînt parcurse de cinci locomotive noi care, pe lîngă serviciile pe care le aduc, servesc și la analiza și verificarea de durată a noilor performanțe, pentru a se putea trece apoi, în urma rezultatelor obținute, la fabricarea în serie.

Interesant de reținut este faptul că aceste nuclee, centre de cercetare și proiectare de pe lîngă centrale industriale și mari uzine, nu rămîn izolate. Există o colaborare intensă și fructuoasă cu institutele centrale de cercetări și cu institutele de învățămînt superior. «De exemplu, — ne-a spus tov. Martinescu — pentru studiul distribuției eforturilor în bielă prin metoda fotoelasticității am colaborat cu Centrul de mecanică a solidelor. Împreună cu serviciul de informatică din uzină am realizat programarea și efectuarea calculului lagărelor motorului pe calculatorul de la CEPECA».

Gîndirea tehnică înaintată, elaborată în imediata apropiere a secțiilor productive, determină ritmuri înalte de dezvoltare. Ne spunea ing. Marcovici: «Noi sîntem cu proiectele cu un an, un an și jumătate înaintea fabricației; cu gîndirea sîntem mult mai departe. S-a creat un climat propice pentru creația tehnică și o mare disponibilitate pentru a lansa ipoteze curajoase. Ne-a crescut nivelul de cunoștințe, dar și curajul de a aborda cele mai dificile probleme. Aceasta se datorește faptului că ne simțim încurajați în eforturile noastre creatoare de forurile cele mai înalte de partid și de stat».

OPINII

o problemă-cheie: baza materială a cercetării științifice

de prof. dr. Alexandru T. BALABAN
membru corespondent
Academiei R.S. România

Raportul prezentat la Conferința Națională a P.C.R. de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, constituie o analiză lucidă, realistă, critică și mobilizatoare a realizărilor din trecut și a perspectivelor de dezvoltare a științei noastre. Aș dori să exprim cîteva opinii în legătură cu acea parte a raportului care privește dezvoltarea cercetării științifice, referindu-mă în special aspecte legate de cercetarea chimică. Expansiunea fără precedent a industriei și tehnologiei chimice românești — utilizată prin investiții masive — rămîne, în etapa actuală, intensificarea cercetării tehnologice și științifice românești originale, care să elibereze progresiv industria de necesitatea apelului la străinătate, să o mențină continuu nivelul tehnicii mondiale și să fructi-

fice prin brevete roadele iscusinței românești. Exemple de acest fel nu lipsesc: obținerea polietilenei la presiune joasă de către Centrul de chimie organică din București, fabricarea unor noi polimeri de către Institutul de chimie macromoleculară «Petru Poni» din Iași etc. În raportul tovarășului Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a P.C.R. se preconizează luarea de măsuri. «...pentru unificarea în cel mai scurt timp a forțelor de cercetare din țara noastră, pentru concentrarea eforturilor tuturor cercetătorilor pe baza unui program unic, într-o direcție unică, indiferent dacă lucrează în producție, în învățămînt sau în institutele de cercetare departamentale...

...pentru utilizarea eficientă a bazei materiale a cercetării, pentru concen-

trarea forțelor științifice în sectoarele și domeniile de bază care asigură progresul rapid al industriei, agriculturii și celorlalte ramuri ale economiei naționale, de care depinde bunul mers înainte al întregii noastre societăți socialiste».

Prin înființarea Institutului central de cercetări chimice se realizează atît concentrarea chimiștilor din învățămînt, producție și cercetare, cît și a bazei materiale. În special în privința bazei materiale a cercetării există serioase rămîneri în urmă în țara noastră, generate în special de lipsa de coordonare care a făcut să se aducă din import multe aparate de același tip la diferite institute din țară, dar mai totdeauna cu mari întîrzieri față de nivelul științei și tehnicii contemporane. Ar fi mult mai rațional să se aducă un număr mai redus de aparate de import, dar rapid și de cea mai înaltă performanță, care să fie utilizate intensiv de cercetători din diferite institute. Astfel de aparate sînt «cheile» care fac accesibile domenii actuale ale cercetării chimice contemporane, măresc competitivitatea științei românești și, mai ales, duc la aplicațiile practice și tehnologice dorite de toți cercetătorii științifici.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

procopius din caesarea

Va rămîne un veșnic mister al istoriei literare — și nu numai literare — cazul acestui ciudat cronicar de geniu și scandal care a fost Procopius din Caesarea. Biograf devotat al împăratului Iustinian, hagiograf adulator, nu și-a cruțat nici un efort, epuizînd gama vastă a adjectivelor exaltate ca să slăvească pînă la sublim faptele de arme, de construcție sau de legislație ale marelui Bazileu. Și în același timp, în taina chillei sale scriitoricești, ține un jurnal intim, intitulat cu un fericit instinct artistic *Istoria secretă*, în care îl înfățișează pe împărat în culorile cele mai cumplite, crîncene și înfricoșătoare chiar pentru atmosfera de infinită labilitate morală a Bizanțului. Cu aceeași ferocitate dezlănțuită cu care laudă, cîu aceeași neistovită patimă vitriolează. Împăratul e prezentat ca o miasmă otrăvitoare a infernului: rău, brutal, intolerant, mizerabil, cupid, răzbnunător, insensibil la suferințele omenesci, nesățul în bogății și onoruri, prost, lipsit de orice calitate intelectuală, într-un cuvînt: o abjecție. Cazul ăsta de absolută duplicitate morală a lui Procopius mă stupefiază. Îi caut resorturile și explicațiile. Îmi vine greu să cred că pamfletul său *Istoria secretă* este fructul unor resentimente personale, nevindecate. Sînt, mai degrabă, înclinat să presupun altceva: și anume, un caz de conștiință scriitoricească turmentată. Într-un veac de tiranie absolută și nu rareori absurdă, cînd adevărul era mistificat cu o derutantă ingenuitate, Procopius a crezut că-și poate salva conștiința de osanalele nemotivate ridicate scriind această lucrare polemică acerbă, redactată cu un condei mușcat în venin și uneori chiar în puroi. Fără îndoială Procopius a exagerat nepermis și cînd i-a cîntat lui Iustinian ode din trîmbițe de aur, și atunci cînd încearcă să-l desființeze fără milă. Intre extreme, adevărul trebuie căutat la mijloc. Punct de echilibru în pendularea istoriei, pe care tot istoria îl regăsește cu marea ei obiectivitate.

Și astfel, opera lui Procopius rămîne cu umbrele și luminile ei o monumentală mărturie nu numai a Bizanțului dar și a umanității. Publicarea în românește a *Istoriei secrete* constituie un act de cultură.

serialele

Serialele și-au reluat locul legitim în programul televiziunii. Pentru toate vîrstele mai ales, mai puțin pentru toate preferințele. La un sondaj cît de cît sumar, cele destinate tineretului obțin și cele mai multe adeviziuni. Un imaginar top al serialelor ar aduce pe locurile întîi: «Cei trei mușchetari», «Moș Goriot» și pe urmă, la distanță, «Apartamentul».

«Mannix» nu intră în calculele obișnuite, el reprezintă cu totul altceva, el înseamnă nevoia noastră de aventură, nevoia de a urmări cu respirația tăiată un erou, cu toate că știm dinainte convenția că lui «Mannix» nu i se poate întîmpla nimic, că ne întîlnim cu el și sîmbăta următoare. Dar ce ne-am face dacă nu ar fi eroi simpatici, întruchipînd în ei un cumul de calități extraordinare și care întotdeauna sînt gata să riște totul pentru destinele mai slabe ca ei. Nu, hotărît lucru, un serial ca «Mannix» (chiar dacă la un moment dat o să ne plictisim de el prin repetarea schemei) nu poate fi și nu trebuie judecat cu nu știu ce unități de măsură ale unei pedagogii pedante. «Mannix» poate fi visul nostru secret, aspirația noastră pentru forță și adevăr (el e întotdeauna de partea adevărului), și «Mannix» place tuturor vîrstelor și toate îl înțeleg în același fel.

«Moș Goriot», «Cei trei mușchetari» sînt altceva. Filmele acestea pun în contact generațiile care se succed cu două capodopere (nu, cuvîntul nu e riscant) ale unei literaturi care oricum trebuie știută, face parte din ora obligatorie de lectură. Și cu aceste câteva sumare considerații, să spunem ceva și despre «Apartamentul».

Eroii sînt printre noi, îi cunoaștem nu numai de la nenumăratele rubrici și emisiuni de satiră și umor, ci chiar din viață și, vorba unui confrate, nu-s aduși din «planeta giganților», ci chiar din blocul de vizavi. Actorii care îi interpretează fac parte din echipa de aur a comicilor (Mihai Fotino și Melania Cîrje, Octavian Cotescu, Mihai Mereuță, Vali Voiculescu-Pepino, Mihaela Bota, Valentin Zaharescu) și îi urmărăm cu plăcere pentru că îi știm, le cunoaștem «gabaritul» comic, nota personală.

«Personajele» în schimb sînt cam obosite. Poveștile serialului sînt foarte cunoscute, ideea poantelor secătuită prin uzură. Uneori exagerarea e dusă atît de departe încît intrăm în zona incredibilului, satira începe la un moment dat să devină chinuitoare, obositoare. E prea de tot. Chiar așa, o întregă grădină zoologică de animale domestice într-un apartament! Chiar așa, o casă plină numai de oameni ridicoli! Ferească sfîntul să-și închipuie cineva că dorim «eroi pozitivi» în acest serial. Dar de ce nu sînt și oameni «isteți», tot cu umor, tot cu haz, de ce numai proști, agramați și ridicoli?

E bine totuși că facem seriale satirice. Și nu numai satirice. Pentru televiziune serialul e ca sarea în bucate, e punctul de reper al telespectatorului care își cumpără conștiincios (și anevoie) programul TV și apoi, cu un ritual (pe care îl știm și îl respectăm), își notează solemn: «Ce am de văzut pentru divertismentul meu cel de toate zilele săptămîna aceasta».

Desigur, nu putem trăi numai din seriale, micul ecran are tot mai bune și mai substanțiale emisiuni, dintre cele mai variate. Dar totuși serialele...

O aspră bătălie cu timpul

de I. NICOLAE —fotografii de Traian PROSAN

Pe culoarele Sălii Palatului, în răstimpul unei pauze a lucrărilor conferinței, am aflat de la Eroul Muncii Socialiste **Cornel Cazan** — director general al Întreprinderii de construcții și montaje siderurgice-Galați — o știre din categoria celorla în stare să pună pe jeratic orice gazetar: în cinstea Conferinței Naționale a partidului, constructorii și montorii acestei întreprinderi colos au forțat timpul și, cu mult înainte de termenul planificat, au terminat cel de-al treilea furnal al Galațiului metalurgic, furnalul de 1 700 mc. Furnalul a fost pornit în chiar prima dintre zilele conferinței.

Și iată-ne la Galați, veniți să facem un reportaj despre acest obiectiv de seamă dedicat evenimentului nostru din iulie.

Numai că încă o dată s-a dovedit că socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din ex-tîrgul Galaților. Constructorii de acolo ne-au spus limpede și de la început:

— Furnalul e gata dedemult. (Un «de demult» lung de exact șase zile!) Azi avem un alt eveniment: punem în funcțiune banda III la Fabrica de aglomerare.

Așa se face că obiectivul reportajului nostru s-a dublat. Vom vorbi despre furnalul III dar și despre banda III.

CONSTRUCTORII

Inginerul-șef coordonator al lucrărilor Fabricii de aglomerare — **Ion Țintă** — mă lămurește că de fapt rostul benzii III e departe de a fi străin de rosturile furnalului III. Ba chiar că ea va fi aceea care, cu capacitatea ei anuală de 1 400 000 tone aglomerat, va asigura împlinirea nevoilor de materie primă ale furnalului.

La realizarea benzii au concurat mai multe șantiere: de construcții nr. 11, de montaj mecanic nr. 33 și nr. 71, în fine, cel al Grupului IV electrotehnic. Dar mindria comună este că în ciuda dificultăților — din păcate, numeroase —

au învins timpul. Și tot o mindrie comună este aceea că utilajul benzii este realizat în proporție de 90 la sută în țară. Cum s-ar zice, reducerea efortului valutar al statului a devenit o problemă pur și simplu personală pentru ei.

Prins și eu de momentul special al punerii în funcțiune și stăpînit de un soi de hămeseală gazetărească de informații, pun întrebări în stînga și-n dreapta. Și primesc răspunsuri dintre cele mai diferite, dar — firește — toate despre banda III.

*

Mihai Dorner — inginer-șef al Grupului IV electrotehnic: «De o lună și jumătate am intrat în alertă. Toată lumea a înțeles că trebuie făcute eforturi. Să pornești un flux tehnologic de benzi lung de peste 10 km nu-i o glumă. Și apoi noi am înțeles să avem urechea deschisă și la doleanțele beneficiarilor; de aceea am adus îmbunătățiri la proiectul inițial. Și totul din mers. Dacă acceptați, în pas alergător».

Inginer **Gheorghe Lascăteu** — șeful șantierului 33 montaje-instalații (i se spune «nenea Georgică» și șantierul condus de dumnealui e fruntaș pe întreprindere):

«Dacă vrei să scrieți ceva, atunci scrieți numele unor oameni: Costică Rotaru, Tudor Gheorghe, Ion Varga — toți excelenți conducători ai unor echipe excelente. Apoi, șefii loturilor 331 și 332: inginerii Ionel Manea și Cazimir Rațiu. Firește, maestrul Anton Turbuc și, în sfîrșit, Nicolae Lazăr, Ion Sîrbu și Ion Negoită, cei trei muncitori care atunci cînd, la înălțime, s-au încurcat cablurile de legătură s-au oferit să urce pe brațele celor două macarale grele cuplate. Fără curajul lor n-am fi avut cum să ridicăm un tronson de galerie greu de 46 de tone la o înălțime de 44 metri. A fost un punct critic».

Inginer **Gheorghe Bircă** — șeful șantierului 71 montaj: «Instalarea electrofiltrelor pentru epurarea gazelor și desprăfuire a fost deosebit de dificilă. Făceam preasamblări

și apoi le montam cu macarale de mare capacitate. S-a «tras tare», dar de o mare importanță a fost organizarea. Fără ea ne învingea timpul».

Maistrul **Tudor Cazan** — secretar al comitetului de partid al șantierului 71 montaj:

«Dificultățile unei lucrări prototip — mă refer la instalarea electrofiltrelor — au cerut colectivului nostru un efort suplimentar. Am reușit pentru că oamenii au înțeles că e nevoie și că de ei depinde totul. Pe viitor, desigur, vom scurta termenele pentru acest gen de lucrări; dar nădejdea tot în oameni e».

Gheorghe Alexe — șef de echipă:

«Închipuți-vă: muncă ziua dar și noaptea; la înălțime sau în spații închise, în tuneluri de tablă încinsă de soarele ăsta de vară, încinsă de căldura becurilor electrice și a flăcărilor autogene. A fost un efort supraomenesc. Vorbiți acolo de Gheorghe Geru, macaragiul; nu pot pricepe cum a rezistat ore și ore în șir fără să coboare de pe macara. Oamenii au înțeles chemarea. Altfel nu se putea».

*

Deci, după cîteva zile de la darea în folosință a furnalului III, constructorii au predat beneficiarilor — de fapt țării, națiunii — un nou obiectiv important. Și asta i-a costat zile și nopți de muncă înverșunată.

Deci, întrecerea lor cu timpul e un foc continuu.

FURNALIȘTII

Și totuși la Galați am venit pentru furnalul III de 1 700 mc. Doamne, ce colos!

Un colos românesc cu performanțe personale unice față de toți conaționalii săi: două orificii de evacuare, două hale de turnare, două guri de vînt în plus și, în general, ultramodern.

În «jurnalul activității furnalului» scrie negru pe alb pornit la 19 iulie 1972, ora 16 și 16 minute, schimbul B. O oră la care tovarășul Nicolae Ceaușescu continua să prezinte raportul conferinței.

Pornirea furnalului a fost încredințată echipei maestrului furnalist **Gheorghe Ghidel**. Format la Hunedoara, 36 de ani, a participat la pornirea a încă cinci furnale. A fost înconjurat de prim-furnalistul Toader Pancu (16 ani de meserie începuți la Resita, a participat tot la încă cinci porniri), de cauperistul-șef Măndel Ganea, de Mihai Onofrei, Toader Morojan, Gerică Coman și «alți băieți foarte buni, crescuți de noi». A fost prezent, activ bineînțeles, și inginerul Oancea Buzea, un profesionist de mare nădejde, care învăluie în umor pînă și indicațiile cele mai drastic tehnice.

Furnalul a pornit mai bine decît toate celelalte la ale căror porniri participaseră oamenii aceștia.

Încît acum preocuparea furnaliștilor — la numele de mai sus, țîn să mai adaug și altele, din alte schimburi: inginer Ion Melcioru, maestrul Vasile Istrate, Vasile Atițienii, Alexandru Uțiu — este de a înscrie cît mai repede și furnalul III în parametrii proiectați. Ca orice agregat nou, și furnalul III are nevoie de o perioadă de acomodare; ambiția furnaliștilor este însă să-l facă să intre într-un regim normal — stabil — de funcționare, într-un mers egal și corespunzător cu înalta sa tehnicitate, cît mai repede.

Deci și la metalurgiști ca și la constructori, dacă vreți la beneficiari ca și la furnizori, asistăm la aceeași bătălie împotriva timpului.

NUMITORUL COMUN AL... DETALIILOR

Cu alte cuvinte, reportajul ăsta nu-i dublu. Pentru că dincolo de banda III a fabricii de aglomerare și dincolo de furnalul III el vorbește de fapt despre lupta noastră cu timpul.

Dealtfel, în ceea ce-i privește pe gălățeni este cert că sînt conștienți de adevăratul obiectiv al strădaniilor lor. Iată ce ne-a spus un bărbat de o rară distincție, inginerul **Ștefan Rădvan**, director general adjunct al I.C.M.S.G.:

«Dintre atîtea obiective, dintre atîtea detalii — firește, fiecare cu importanța lui, poate mai mult tehnic — trebuie reținut ceea ce le leagă: pentru tot ce s-a pus aici în funcțiune constructorii și montorii noștri au fost și continuă să fie angajați într-o aspră bătălie cu timpul».

Inginerul Ștefan Rădvan pronunță cuvîntul detalii, înconjurat fiind de niște adevărați coloși siderurgici. Hotărît lucru, oamenii platformei metalurgice gălățene — constructori ori metalurgiști — obligă la stimă.

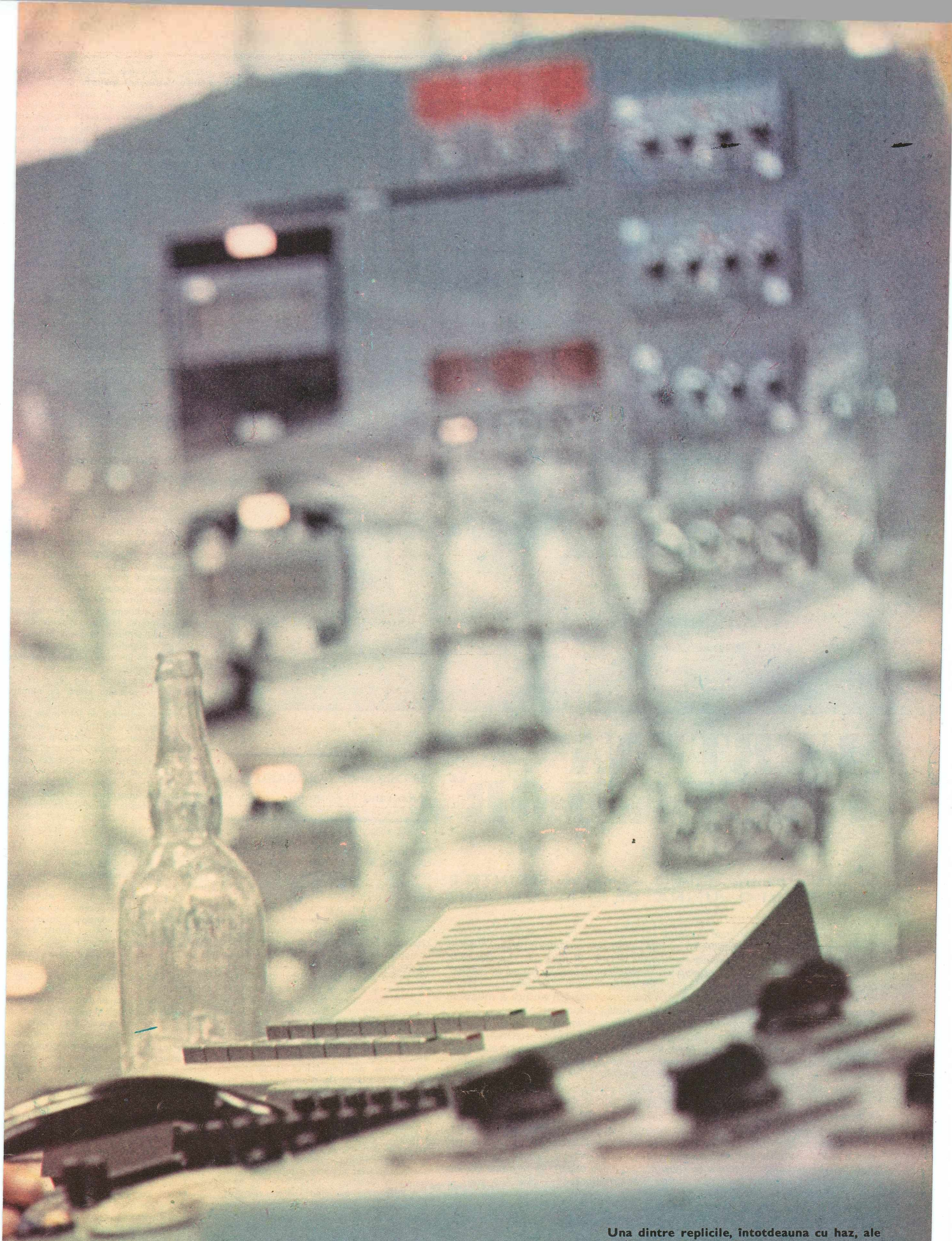
Pentru că în adunările lor generale dezbaterile au avut loc în jurul unor probleme de un maxim interes pentru organizarea și perfecționarea propriei lor activități productive potrivit unor exigențe evident maxime.

Pentru că ei dovedesc — prin muncă și ingeniozitate tehnică, prin fapte și abnegație, prin modestie și responsabilitate — că sînt pătrunși de chemarea partidului adresată generației noastre: «Avem răspunderea față de viitorul copiilor noștri, față de viitorul întregului popor, față de cauza socialismului și comunismului în România, față de națiunea noastră socialistă — de a face totul pentru dezvoltarea în ritm susținut a patriei, pentru crearea unei societăți socialiste moderne, dezvoltate».

Un furnal modern — cum este mezinul (doar ca vîrstă) de la Galați — implică și o sală a tablourilor și pupitrelor electronice de comandă.

Una dintre replicile, întotdeauna cu haz, ale inginerului Oancea Buzea:
— Munca la furnal cere fără îndoială calificare și tragere de inimă, dar și vreo 7-8 litri de apă de băut pentru cele opt ore.

„FURTUNA CREIERELOR”

**În bătălia pentru eficiență economică, ȘEDINȚELE
POT DEVENI O «UZINĂ DE IDEI». DAR CUM?**

În ansamblul măsurilor luate în ultimii ani de partid și guvern pe linia perfecționării conducerii activității economico-sociale — așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a partidului din 19—21 iulie a.c. — o deosebită importanță o are introducerea principiului conducerii colective, formarea comitetelor și consiliilor oamenilor muncii, instituționalizarea adunărilor generale, măsuri care au creat cadrul organizatoric corespunzător participării active a maselor de oameni ai muncii la conducerea activității economice.

Expresie a adâncirii democrației socialiste și în același timp instrument de sporire a eficienței activității de conducere, organele colective de conducere, prin modul cum sînt structurate și prin normele lor de funcționare, profund democratice, asigură manifestarea dublei calități a oamenilor muncii din țara noastră — producători și proprietari ai mijloacelor de producție — precum și valorificarea superioară a cunoștințelor specialiștilor, a capacității de gândire și a experienței de viață a maselor în procesul de conducere, fundamentare și executare a deciziilor.

Cadrul organizatoric concret de desfășurare a activității organelor de conducere colectivă, a oricărei forme de gândire colectivă, este ședința. Fenomen deosebit de complex, ea își îndeplinește rolul de mijloc modern și eficient de schimb de idei și informații, de instrument pentru soluționarea problemelor cu care sînt confruntate colectivitățile din toate domeniile de activitate, numai în măsura în care este în mod corespunzător organizată, în caz contrar transformîndu-se — cine n-o știe? — într-o cale de risipă a timpului.

Cum să organizăm ședințele? Iată, oricît ar părea de curios la prima vedere, o problemă pasionantă, viu dezbătută de specialiști în știința conducerii de pe toate meridianele globului.

Pierdere de vreme sau «asalt de idei»? (Ultimul termen este, dealtfel, traducerea liberă a unui tip de ședință elaborat de americanul A.F. Osborn și denumit de el «brainstorming».) Pe cine, indiferent de specificul muncii și de preocupările sale, poate lăsa indiferent o asemenea alternativă?

de Constantin COJOCARU
doctorand în economie

În zilele noastre, multe dintre cadrele de conducere, dacă ar încerca să determine cum și unde își petrec timpul, ar ajunge la concluzia că dintr-o zi de lucru de opt ore nu dispun decît de 1—2 ore pentru gândire, reflecție. Restul timpului îl consumă în diverse contacte și... ședințe, reuniuni. Într-adevăr, o anchetă întreprinsă în țara noastră scoate la iveală faptul că un director de combinat participă la 13 consfătuiri în decurs de opt zile, că mulți directori de întreprinderi consumă aproape 50% din timpul lor total de lucru în ședințe ce se desfășoară în afara întreprinderii. Anchete efectuate în multe alte țări ale lumii evidențiază stări de lucruri asemănătoare. Pe de altă parte, o firmă de specialitate («The Executive Communications Inc.»), studiind ședințele ținute de către un număr mare dintre cele mai importante întreprinderi americane, a ajuns la concluzia că fiecare întreprindere a organizat, în medie, 2 000 ședințe pe an și că 90% din acestea nu s-au soldat cu nici un rezultat!

Ședința constituie o realitate vie, incontestabilă a vieții moderne. Nu numai cadrele de conducere, ci întregul personal al întreprinderilor, instituțiilor etc. își petrece în acest «cadru» o bună parte din timp.

A fost o vreme cînd ședinței i-a fost contestat însuși dreptul la existență: «reunionita» devenise o boală a secolului, iar «ședințomanul», un tip preferat al umoriștilor. Cerințele practicii sociale și-au impus, pînă la urmă, ca de obicei, cuvîntul, și ședința nu numai că n-a dispărut, dar se dezvoltă și se conturează ca o formă de activitate deosebit de fructuoasă pentru rea-

lizarea obiectivelor dîteritelor colective pentru rezolvarea multora dintre problemele cu care acestea sînt confruntate. Certe tătorii din diverse discipline științifice fost obligați să ia act de acest fapt îndreptându-și atenția către descifrarea resorturilor a factorilor ce susțin fenomenul ședinței și a celor ce generează reacția negativă față de acest fenomen.

Concluziile n-au întîrziat să apară și sînt categorice. Succint, ele pot fi formulate astfel: cu toată dezvoltarea mijloacelor de comunicație, ședința — cu condiția esențială să fie organizată în mod judicios — rămîne mijlocul cel mai rapid și mai sigur de transmitere a informațiilor, atît pe orizontală cît și pe verticală, atît ascendent cît și descendent; este cadrul în care se desfășoară gîndirea colectivă și un instrument deosebit de eficient pentru inovație, pentru descoperirea ideilor noi; un cadru în care sînt luate deciziile colective și deci un mijloc util de înlăturare a arbitrarului și subiectivismului din procesul decizional și de motivare, antrenare a oamenilor la realizarea deciziilor.

Or, informația, inovația, decizia sînt concepte fundamentale ale teoriei și elemente esențiale ale practicii conducerii moderne. Legătura lor organică cu ședința este de natură să releve importanța și atenția care trebuie acordate acestora din urmă.

**Cînd n-2
dintre participanți
irosesc timpul...**

Dintre toate categoriile de ședințe, cea de informare ascendentă generează cea mai mare risipă de timp. Trebuie reținut că scopul urmărit în acest caz este culegerea de către șef de la subordonați a unor informații ce privesc diverse activități din sectorul conduse de ei. Informațiile asigurate sînt urmărirea modului de îndeplinire a sarcinilor stabilite anterior de șef, fie șeful zărea unor probleme ivite pe parcurs, care solicită adoptarea de către șef a unei decizii alegerii unei soluții. În acest cadru, din totalul de n membri ai grupului numai d consumă efectiv în mod util timpul: subordonatul care transmite informația și șeful care primește; ceilalți n-2 îl pierd! Timpul irosit sporește odată cu numărul membrilor grupului...

În general ședințele de informare ascendentă — sau latura ascendentă a ședințelor ascendent-descendente — trebuie eliminate și înlocuite cu contactul bilateral, direct, dintre șef și reprezentantul sectorului din care se culege informația.

Aproximativ la fel stau lucrurile și cu ședințele de informare descendentă. De obicei, informațiile sau deciziile transmise de șef privesc, fiecare în parte, doar pe unul dintre membrii grupului. Și aici ceilalți n-2 irosesc timpul!

Această categorie de ședințe de informare se justifică însă în două situații: atunci cînd șeful transmite decizii sau informații care interesează în egală măsură pe un număr mai mare de subordonați sau atunci cînd trebuie transmise, indiferent de cine anume informații care de asemenea interesează în egală măsură pe un anumit număr de salariați, cetățeni etc.

Se înțelege că o primă condiție a reușitei unor astfel de ședințe o constituie claritatea (făcută, evident, înainte de reuniune) a deciziilor și informațiilor respective în categorii ce interesează pe toți subalternii, pe o parte dintre aceștia și pe care anume etc. Și numai apoi convocarea celor vizajați.

A doua condiție ce trebuie îndeplinită este prezentarea într-o formă clară, ordonată, a deciziilor și informațiilor și asigurarea că mesajul a fost bine înțeles și reținut. Pentru deciziile importante este de dorit să se facă o verificare pe loc a măsurii în care mesajul a fost reținut.

În materie de decizii economice, lipsa de claritate, înregistrarea incompletă a unui mesaj poate avea consecințe catastrofale. Ilustrativ în acest sens este cazul unui director general care, sesizînd că volumul vânzării întreprinderii pe o piață importantă are tendința de scădere, dispune ca directorul comercial «să folosească toate mijloacele pentru a menține nivelul atins». Ceea ce directorul comercial face, numai că printr-un «mijloc» utilizează și un preț de vânzare sub costul de fabricație, lucru care duce întreprinderea în fața falimentului. Aceasta deoarece mesajul trebuia să conțină și precizarea: «cu condiția asigurării unei rate de beneficiu minim...».

(Urmare din pag. 11)

Fără îndoială că tipul de ședințe cel mai complex și care implică cea mai înaltă responsabilitate îl constituie *ședințele decizionale*. Spunând aceasta nu uităm nici un moment că hotărârile luate în acest cadru au la bază informațiile și ideile culese în ședințele anterioare. De calitatea și numărul informațiilor, ideilor, soluțiilor și variantelor propuse depinde calitatea deciziilor. Informațiile și ideile rămân însă, oricât de valoroase și interesante ar fi ele, simple piese de dosar. Pentru a se materializa ele trebuie să treacă prin actul decizional.

O primă observație ține de cerința de a se asigura ședințelor respective conținutul pe care ele trebuie să-l aibă — acela de ședințe decizionale. Pentru aceasta este necesar ca ele să fie eliberate pe cât posibil de partea informativă și exploratorie. Mai explicit, aceasta înseamnă, de exemplu, că în prealabil directorul general al unei centrale sesizează problemele ce trebuie să stea în atenția consiliului oamenilor muncii, le dă spre studiu șefului unuia dintre compartimentele de «stat-major». Apoi, în urma unei ședințe de explorare, sint emise mai multe variante de soluționare și *de-abia atunci* directorul general supune aceste variante spre analiză și aprobare consiliului, care va alege dintre ele pe aceea pe care o va considera cea mai nimerită.

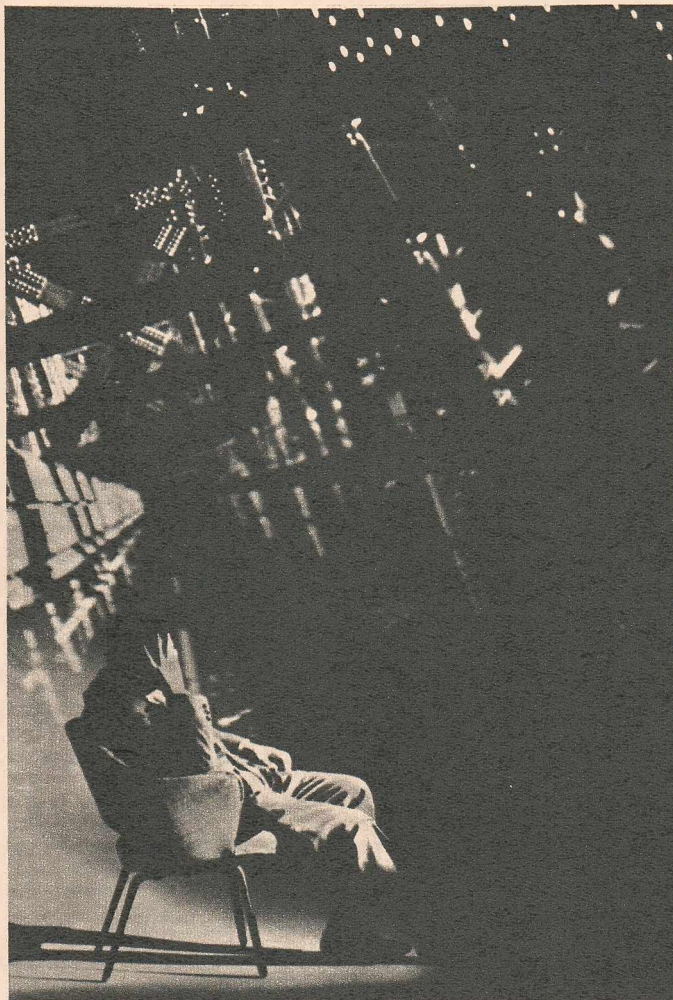
Așa ar trebui să se procedeze pentru ca ședința decizională să fie... decizională, pentru ca ea să nu genereze pierdere de timp. Ce se întâmplă însă în cazurile când nu i se înțelege specificitatea, mecanismul propriu de funcționare? Se întâmplă că pe ordinea de zi a ședinței consiliului apar 7-8 puncte cu formulări de genul «analiza indicatorilor economico-financiarilor ai centralei și unităților componente pe semestrul...». Or, se știe că numărul acestor indicatori este de ordinul zecilor, și că fiecare, la rândul său, este influențat de alți zeci de factori. În plus, termenul «analiză» invită pe oricare participant la ședință să spună orice crede de cuviință în legătură cu unul sau toți indicatorii economico-financiarilor ai centralei și unităților componente. Consecința firească este că se «analizează» timp de 5-6 ore și se ia decizia că «uzinele vor lua măsuri de îmbunătățire a tuturor indicatorilor economico-financiarilor», adică nu se ia, de fapt, nici o decizie.

Altul este rezultatul dacă directorul general prezintă consiliului, de pildă, trei variante de sporire a volumului producției: executarea unui anumit volum de lucrări de modernizare a utilajelor existente, achiziționarea unor utilaje noi, sporirea indicelui de schimburi — consiliul urmînd să analizeze care dintre acestea este cea mai avantajoasă și să decidă în consecință.

Mai trebuie reținut că scopul principal urmărit prin acest tip de ședință nu este căutarea de soluții — acestea au fost făcute în ședințele de explorare — ci descifrarea implicațiilor tehnice, economice, organizatorice, sociale etc., a consecințelor pe care le-ar putea avea aplicarea uneia sau alteia dintre alternative asupra diferitelor laturi ale activității întreprinderii, instituției.

O decizie poate avea urmări tehnice dintre cele mai favorabile, dar poate, în același timp, să conducă întreprinderea la situația unei unități ce lucrează cu pierderi sau să aibă implicații nefavorabile asupra securității și condițiilor de muncă ale unei anumite categorii de salariați. Iată de ce din organele de conducere din unitățile noastre economice fac parte și cadre tehnice, economice, reprezentanți ai muncitorilor etc.

În spațiul de care am dispus nu am putut, nici pe departe, să prezentăm întreaga teorie, toate punctele de vedere și tehnicile de desfășurare a ședințelor propuse de diferiți specialiști și folosite în practica multor cadre de conducere din întreprinderi și instituții. Scopul nostru a fost mult mai limitat, el reducîndu-se la evidențierea unora dintre aspectele mai importante și de interes mai larg, a căror luare în considerare face ca ședința să nu constituie o risipă de timp, să nu diminueze, ci dimpotrivă, să sporească potențialul de gândire, de decizie și de acțiune al omului izolat și, al colectivității.

▲ A lua decizii de unul singur în condițiile economice și tehnice atât de complexe de azi înseamnă, cel mai adesea, a greși. Avem deci nevoie de ședințe... Dar cum să le organizăm?

ATUNCI CÎND „SUTE DE PROPUNERI” ÎNSEAMNĂ DE FAPT „NICI UNA”...

O formă — din păcate, destul de răspîndită — de utilizare inadecvată a ședințelor o constituie transformarea ședinței decizionale în ședință de informare.

Nu de puține ori aflăm din presă că numărul propunerilor formulate în adunarea generală a salariaților a fost de ordinul... sutelor. Aparent, un rezultat lăudabil. În fapt, el poate însemna irosire de timp și de fonduri. La întrebarea: «Ați aplicat soluțiile propuse?», se răspunde, de obicei: «Evident, le-am dat spre rezolvare secțiilor, atelierelor». Deci, nu avem soluții, ci probleme. Și nu probleme ce trebuie rezolvate la nivelul conducerii întreprinderii, ci la cel al conducerii atelierului, secției.

Pentru formularea unor probleme de genul «sa se repare geamul de la atelierul de vopsitorie», «să se pună o ușă la intrare în secția de finisaj», «să se lungească cu doi metri masa de la controlul tehnic de calitate» etc. se consumă în multe cazuri 2/3 din timpul adunărilor generale ale oamenilor muncii, ceea ce înseamnă pierdere de timp de sute de ore de muncă de cea mai înaltă calificare!

Aceasta la nivelul unei întreprinderi. Înțelegem mai bine dimensiunile reale ale fenomenului dacă avem în vedere că în țară există mii de întreprinderi care țin două adunări generale pe an. Situații asemănătoare se întâlnesc și la unele consilii și comitete ale oamenilor muncii.

Culmea este că la apariția unor astfel de «propuneri», în loc să se sancționeze maestrul sau șeful de secție în subordinea căruia există... geamul spart, ne felicităm că s-a mărit numărul propunerilor. Iată cum arată, concret, formalismul! Nu trebuie omis faptul că lucrurile nu se termină la ședință: ele se continuă cu întreg vîrtejul de hîrtii și ședințe pînă cînd problema ajunge acolo unde trebuia să fie pusă de la bun început: la șeful de secție.

Ce este de făcut? În primul rînd, un efort de a prevedea apariția diferitelor categorii de probleme și a încredința rezolvarea lor, prin reglementări de natură organizatorică, cadrelor ce ocupă diferite funcții de conducere sau organelor de conducere colectivă. În al doilea rînd, cunoașterea de către toți salariații a distribuției drepturilor de soluționare a problemelor: fiecare salariat trebuie să știe că problema «X» se rezolvă de către conducătorul sau organul de conducere «Y».

În întreprinderile în care aceste două condiții sînt realizate nu «urcă» decît problemele a căror soluționare depășește autoritatea, dreptul de decizie al respectivului nivel ierarhic. Acest sistem face ca pe măsură ce urcăm treptele ierarhice numărul problemelor ridicate să se reducă, sporînd însă complexitatea lor — lucru care, cum este și normal, solicită o tot mai sporită competență din partea organului chemat să le rezolve. Și tocmai pentru realizarea acestei competențe sporite este necesară munca în colectiv, al cărei cadru de desfășurare îl constituie ședința.

de H. DONA

Ni s-a părut foarte justă și corespunzînd pe deplin intențiilor noastre propunerea cititorului Octavian Bob din Arad de a consacra un ciclu de materiale «precizării parametrilor dezvoltării pînă la orizontul anului 1990». Avem chiar un plan în această privință, desfășurat pe o perioadă mai lungă de vreme (desigur, nu chiar pînă în 1990 — nu sîntem atît de prezumțioși!), în cadrul căruia ne vom strădui — așa cum ne sfătuește mai departe și cititorul nostru — să lămurim, într-o primă etapă, cîteva dintre instrumentele și tehnicile care ne permit să conturăm profilul acelor ani oarecum îndepărtați.

Un cititor din București, Anton Plătărescu, a citit cu mare satisfacție cele scrise de Adrian Păunescu acum două săptămîni într-o publicație săptămînală cu privire la activitatea de chelner și spălător de vase a unui fiu de miliardar din Vestul mijlociu al Statelor Unite și și-a adus aminte că acum vreo doi ani am publicat în această rubrică propunerea ca la difuzarea ziarelor și revistelor să fie utilizați elevi de liceu. Se arăta atunci că o asemenea acțiune ar avea nu numai valoare educativă ci și economică. Cititorul nostru ne întreabă dacă s-a ales ceva din această propunere. Bineînțeles că nu s-a ales nimic, propunerii nu i s-a arătat nici cea mai mică atenție de către cei în drept. După cum se vede, la noi mai persistă mentalitatea că n-am ajuns în halul de mizerie a miliardarilor americani ca să fim siliți să ne trimitem odraslele să cîștige cîteva bani prin muncă cinstită (și fizică).

Sîntem desigur de acord să publicăm texte și fotografii care să evoce trecutul; asemenea prezentări satisfac nu numai curiozitatea firească a cititorilor, ci au și o valoare să-i zicem educativă, permițînd comparații edificatoare între azi și ieri. Nu împărtășim însă părerea cititorului Vasile Angheliescu din Rîmnicu Sărat după care toți cei care ne citesc ar fi «topiți» după evocarea atmosferei antebelice: «cîntece și dizeuri vestigi, ce publica presa vremii, ce jucau teatrele, cum se distrau oamenii, care erau vedetele sportive...». Poate că pentru oamenii de o anumită etate lucrurile acestea, evocatoare melancolice ale unei tinereți trecute, prezintă un deosebit interes. Dar pentru marea majoritate? Căci să nu uităm (și mulți uită), majoritatea populației din țara noastră este născută după 23 August 1944 sau avea la acea dată o vîrstă prea mică pentru ca localurile, teatrele și dizeurile de dinainte de război să însemne ceva. Anii trec și noi sîntem un popor tînăr. Dar despre lucruri din trecut tot vom mai scrie din cînd în cînd.

Cititorul L.M. Cărbunescu din Craiova își exprimă adevărată dorință de luare în considerare a poziției apărute în «România literară» în urma articolului semnat de Gh. Ceaușescu în favoarea studierii limbii latine. Trebuie să mărturisim că sîntem și noi de aceeași părere. Ne îndoim însă că respectiva campanie ar putea avea un rezultat imediat, în condițiile în care alte probleme mai urgente stau în fața învățămîntului. Dar să nu ne pierdem nădejdea; a rezista ea limba latină peste 2 500 de ani, va rezista și pînă în ziua în care condițiile vor permite reluarea studierii ei sistematice.

Cititorului P. Moscu din Birlad, care urmărește «cu sufletul la gură» desfășurarea meciului dintre Boris Spasski și Robert Fischer și care ar vrea să citească o istorie a șahului «bună și completă», îi recomandăm cartea marelui nostru Mihail Sadoveanu «Soarele în baltă sau Aventurile șahului». O mai frumoasă istorie a șahului nu credem să existe în toată literatura universală.

O veste bună pentru cititorul Aristide Stilpeanu din Constanța, care se arată îngrozit de consecințele creșterii traficului automobilistic. Cei mai reputeți experți care studiază acest fenomen au ajuns la concluzia că punctul de zenit al avalanșei automobilistice a rămas în urmă. Prognoza pentru viitoarele decenii indică o scădere a circulației vehiculelor particulare în marile orașe și o cotitură tot mai accentuată spre folosirea transportului în comun. Am uitat doar să precizăm că această tendință privește deocamdată doar țările foarte dezvoltate. Așa că în ce privește Constanța, tovarășul Stilpeanu trebuie să mai aibă puțînică răbdare.

Cititoarei Draga Hariton din Botoșani, care ne-a scris o scrisoare atît de emoționantă și pe alocuri atît de răscolitoare, îi vom răspunde prin poștă. Există și momente în care «Dialogul» e bine să se desfășoare în doi, fără asistență publică.

Stockholm — VÂRSTA PĂCII: 452 ANI

de Nicolae MINEI

Treisprezece insule poartă în cârcă străzile Stockholmului. Treisprezece insule coagulate sub dubla crustă a betonului și asfaltului sau abia însăilate de firul gros al podurilor cu piloni masivi, care se înfig adînc în milul de pe fundul brațelor de mare. Treisprezece insule aparținînd unei foarte numeroase familii — arhipelagul care poartă același nume ca și capitala Suediei. Pe vremuri acolo își găsiseră sălaș cutezătorii și neîndurații vikinci; astăzi, bătrînele stînci cenușii și mohorîte sînt tapisate în culorile vii ale cabanelor și corturilor, înălțate de pașnicii estivaanți veniți din toate colțurile țării și ale Europei.

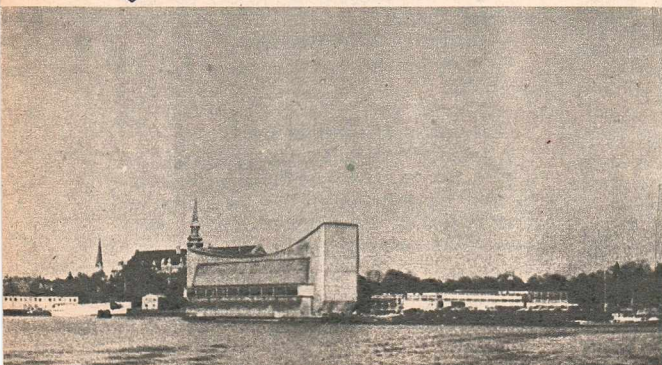
CUIBUL CORĂBIERILOR

Asemenea miticei Afrodite, Stockholmul s-a născut din spuma mării. Cu douăsprezece milenii înaintea erei noastre, giganticul cap de gheață care acoperea Peninsula Scandinavă a început să se topească. Eliberat de strivitoarea povară, solul s-a înălțat treptat, oprindu-se abia acum vreo nouă sute și ceva de ani. Creasta de uscat astfel formată a despărțit aproape cu desăvîrșire Lacul Mälaren de Marea Baltică, pe care le mai unește doar un subțire canal de comunicație.

Încă de la începutul mileniului nostru, cultivatorii de grîne, păstorii de vite și tăietorii de lemne de pe malul lacului făceau numeroase schimburi cu corăbierii și neguțătorii de pe țărmul Balticeii. Imediat la intrarea în Mälaren, pe Stadholmen (sau insula Staden), și-au stabilit sediul nu numai navigatorii de cursă lungă, ci și trupeșii edecari, care trăgeau ambarcațiile în amonte ale apelor umflate de ploii, spre liniștea adăposturilor interioare. Cu timpul, modesta așezare a și mai modeștilor truditori avea să se transforme în strălucitoarea metropolă a Nordului pe care o cunoaștem astăzi.

Pe insula Staden, vechiul supraviețuiește viguros și în zilele noastre, în ciuda repetatelor incendii ale trecutului,

Clădirea care adăpostește vasul-amiral resuscitat «Vasa» are ca însăși forma unei corăbii.

care au făcut ravagii. Străzile au rămas ulițe strîmte și întortocheate, mărginite de case cu fațade strîmte, purtînd în creștet mosorul scripetelui care servea la ridicarea mărfurilor în podul-magazie. Piața cartierului poartă încă faldnicul nume de *Stortorg* («Piața cea mare»), deși în clipa de față este una dintre cele mai mici ale orașului. Palatul regal, căruia i se spune simplu «Castelul» (*Slott*), nu are o vîrstă prea venerabilă: el datează de la mijlocul secolului al XVIII-lea, cînd a înlocuit vechea locuință a regelui, distrusă de un foc atît de năprasnic, încît rămășițele pămîntești ale lui Carol al XI-lea nu au putut fi salvate decît cu mare chin și cu prețul a trei vieți omenești.

La nord și est, palatul este flancat de cheirile unde acostează vasele de mărfuri și pasageri, la pupele cărora flutură pavilionalele mai tuturor statelor lumii. Portul comercial ilustrează cît se poate de elocvent ceea ce încă Voltaire denumea «calma energie a suedezilor, care știu să se grăbească fără a-și pierde tihna, să muncească fără a se agita, să realizeze fără a pâlăvrăgi».

Într-adevăr, atmosfera portului este impregnată de liniște, în ciuda intensei activități care se desfășoară acolo. Totul pare lubrifiat cu un ulei de excelentă calitate, de la mecanismul macaralelor pînă la temperamentul oame-nilor. Docheri și vameși, conducători de enorme tractoare și manipulanți de minuscule transportoare electrice, viguroși lupi de mare, cu bărbi blonde și ochi albaștri, în uniformele lor decolorate de soarele și ploile tuturor meridianelor globului, și contabili gravi, cu registrul la subsuoară, cu redingote de o desuetă strictețe dickensiană — toți se mișcă, vorbesc și lucrează într-o surdina aproape neverosimilă. Pînă și grupurile de turiști, de obicei gălăgioase, se molipsesc aici de discreția generală. Probabil că la aceasta însă contribuie și sentimentul de intimidare pe care e inevitabil să nu-l genereze grațioasele interprete ale agențiilor de voiaj locale: cei mai înalți dintre vizitatorii străini sînt cel puțin cu un cap mai scunzi

Moderna capitală nu uită străvechile tradiții folclorice ale țării: pregătiri pentru vesela «Paradă a soarelui».

decît sirenele-ghid, nevoite să se aplece condescendenți spre turma pe care o păstoresc pentru a-i da în șoaptă explicațiile necesare.

SEMNĂTURA ORAȘULUI

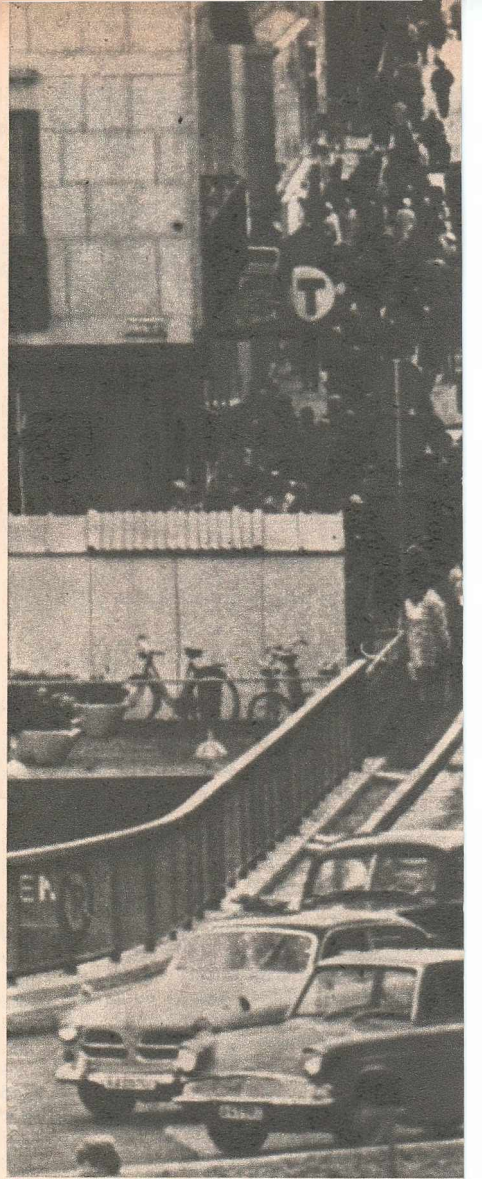
Pe insula vecină, Riddarholmen («Ostrovul nobililor»), se află instalațiile portuare destinate navigației interioare. Nu departe se înalță statuia lui Birger Jarl, căruia i se atribuie calitatea oficială de întemeietor al Stockholmului. Un mesaj al său, datînd din 1262, este considerat actul de naștere al orașului. Dar meritele lui nu se opresc aici: în plin miez al veacului al XIII-lea, el a asigurat o bună funcționare a Adunării populare, a garantat «pacea fiecărui cămin» și s-a îngrijit pînă și de drepturile femeilor, atît de neglijate nu numai în evul mediu, ci și în epocile care au urmat.

Mormîntul (simbolic, deoarece este gol) al lui Birger Jarl, acoperit de faldurile drapelului național, îl găsești în clădirea Primăriei (*Stadshuset*), care se ridică pe o altă insulă, Kungsholmen. Deși construit relativ recent (1911-1923), edificiul a devenit «semnătura» Stockholmului, așa cum Turnul Eiffel e reprezentarea succintă și grafică a Parisului. Onoarea mi se pare pe deplin meritată: liniile sobre dar elegante ale zidurilor de cărămidă aparentă contrapunctează armonios albastrul întunecat al apei, siniliul deschis al cerului și verdele intens al peluzelor de gazon care-l înconjoară. Turla care țîșnește semeață, dominînd peisajul, capătă valoare de simbol pentru dîrzenia orașenilor, cărora regii și seniorii au trebuit de mult să le acorde drepturile solicitate cu o irezistibilă stăruință.

Trei poduri leagă vechiul Stockholm de partea lui nordică și modernă, Norrmalm. Aici nu mai întîlnești ulițe, ci bulevarde largi, pe care automobilele circulă pe cite două culoare în ambele sensuri, deși de o parte și de alta a lor staționează, bară la bară, alte rînduri de mașini. Una dintre artere se numește, bineînțeles, Birger Jarlgatan, și pentru a o parcurge de la un capăt la celălalt îți trebuie un foarte serios antrenament de mărșăluitor. Din fericire, mijloacele de transport în comun ale Stockholmului îți oferă, la alegere, metroul, tramvaiul, troleibuzul și autobuzul. Un sistem de dispecerat, extrem de bine pus la punct, dă o mare flexibilitate afluenței de vehicule în funcție de necesități, astfel încît așteptările în stații nu se transformă în teste de rezistență nervoasă, iar îmbarcarea rămîne perfect accesibilă și celor dotați de natură cu mușchi de categoria «pană».

«VASA» — DA, «IULIA» — NU

La Teatrul Național, care își are lăcașul în Norrmalm, lucrează ca regizor suprafamosul Ingmar Bergman. Cu

de Ioan GRIGORESCU

▲ Căii-putere ai automobilelor — stăpînii străzilor.

riscul de a mortifica iremediabil pe admiratorii puținelor sale filme importate la noi, mărturisesc că nu am reușit să ader la cauza infinitei și sistematicei desperări în slujba căreia își pune acest artist incontestabilul său geniu. Văzînd sub direcția lui de scenă «Domnișoara Iulia» de Strindberg, am avut de optat în cadrul unei alternative foarte categorice: ori îmi pun ștreangul de gît, definitiv convins că nimic nu e mai odios pentru un om decît propria sa existență, ori renunț să mai văd un spectacol (de teatru sau cinema) al lui Bergman. Am ales, firește, cea de-a doua soluție. De mare ajutor moral mi-a fost gîndul că însuși marele predicator suedez al nimicniciei umane nu numai că nu s-a sinucis — ca să zic așa — în viața lui, dar chiar și-a clădit o carieră magnifică pe temelia de nisip mișcător a deznădejdiei bune pentru ceilalți.

La antipodul deprimantului efect produs de nefericita «Domnișoară Iulia» se situează optimizanta vizită făcută unei alte epave — de data aceasta una în cel mai propriu sens al cuvîntului. E vorba de nava-amiral «Vasa», naufragiată în prima sa cursă din anul 1628 și pe care în deceniul trecut oamenii de știință au smuls-o mormîntului său din adîncuri. Cu un deplasament de peste 700 de tone, corabia militară se află acum adăpostită provizoriu într-o clădire specială. Pentru a se menaja și conserva în continuare carcasa de lemn pe care marea a macerat-o între dinții săi lichizi, sute de minuscule fîntîni arteziane o împrășcă în permanență cu stropii lor infinitezimali. Drept urmare, în sală pe care vizitatorul o străbate urcînd și coborînd pasarelele împrejmuitoare, domnește o veșnică ceață. În această semitransparență, toată atmosfera capătă o notă de irealitate, de legendă care s-a strămutat intactă sub ochii noștri.

Dar eforturile titanice, perseverența nestrămutată cu care lucrările au continuat în ciuda lipsei de precedente și a sumbrelor pronosticuri, ducînd în cele din urmă la scoaterea la lumină a epavei, nu au nimic ireal în ele. Succesul lor este succesul omului în luptă cu forțele oarbe ale naturii, succesul științei și tehnicii în luptă cu greutăți ce par de neînvins.

Și pentru Suedia de astăzi, «Vasa», cea reluată mării de mișci agere și miini vînjoase, mi se pare a fi o navă-amiral mult mai reprezentativă decît orice duduie strivită de destin, sub privegherea meticuloasă a unui profesionist al amorului.

E un adevăr pe care-l confirmă din plin străzile Stockholmului. Sînt străzi care nu au mai cunoscut urgia războiului de mai bine de patru veacuri și jumătate. Din 1520 încoace, orașul nu a mai avut de suferit de pe urma

▲ Pe străzile orașului poți surprinde deseori asemenea momente.

vreunui prădalnic cotropitor, nu a mai sîngerat sub ploaia de ghiulele și gloanțe ale vreunui dușman, nu a mai trecut prin tragedia vreunui asediu. Dar locuitorii capitalei suedeze sînt pe deplin conștienți că în vremea noastră *pacea lor* nu mai poate fi disociată de *pacea lumii*. Iată de ce străzile Stockholmului sînt atît de des însuflețite de manifestațiile — tot mai ample, tot mai hotărîte — ale celor care cer să se pună capăt războiului din Vietnam, să se elimine toate sursele potențiale de agresiune de pe glob, să se instaureze un climat de pace și securitate pe întregul continent european.

fratricizii

N-am fost niciodată la Belfast, nici la Londonderry, piciorul nu mi-a călcat deloc în Irlanda de Nord, nici pe pămîntul insularilor britanici, dar de trei ani încheiați, aproape seară de seară, am respirat izul usturător al dinamitei și miasele înecăcioase ale trotului. Ochii mi-au plîns de gaze lacrimogene, pielea mi s-a zgribulit de suflul livid al exploziilor, timpanele mi s-au umflat de răpăitul împușcăturilor fratricide, așa că pot spune că știu cum ard trotuarele Belfastului, cum sar în țîndări geamurile caselor din Londonderry, cum țipă îngrozii copiii Irlandei, deși n-am fost niciodată acolo. Îmi incalc astfel principiul pe care mi l-am impus de a nu scrie la această rubrică decît despre ceea ce am văzut cu ochii mei din marele spectacol al lumii, de atîtea ori degenerat într-un talcioc al vanităților.

S-au împlinit de curînd exact trei ani de cînd pe pămîntul Ulsterului au re izbucnit din nou, mai crude și mai neîblînzite ca niciodată, pasiunile fratricide care au încărcat trei secole din istoria Irlandei cu masacrele unei atroce uri religioase.

De o mie de ori m-am întrebat, auzînd despre cele ce se petrec acolo, care sînt adevăratele motive ale sîngeroaselor conflicte dintre așa-zii catolici și așa-zii protestanți, fii ai aceleiași țări și preasupuși credincioși ai aceluiași Dumnezeu? Am căutat să înțeleg tenebroasele canoane ale Ordinului Portocalei, — Asociația protestantă care în fiecare an, la 12 iulie, sărbătorește în 18 orașe ale Ulsterului aniversarea victoriei de la Boyne din 1690 a lui William al III-lea al Angliei asupra ultimului Stuart, catolicul Jack al II-lea — canoane sfidătoare aprinzînd furia din zgura memoriei catolicilor sub care mocnește jerațicul unei uri oarbe gata să ia foc la orice provocare. Nu, nu astea pot fi realele motive ale actualului conflict care face sîngeroase zilele săptămîinii. Miercuri sîngeroasă, joia sîngeroasă, vinerea sîngeroasă, sîmbăta sîngeroasă, week-end-ul sîngeros, orice s-ar spune, atîta patimă sîngeroasă nu poate fi pentru niște oameni care trăiesc în ultima treime a secolului douăzeci aniversarea unei caricaturi de război cu halebarde și hachaletă din vara uitatului an 1690. Și totuși singele curge, casele se prăbușesc, baricadele cresc și cad, matracele lovesc cu șete, bombele explodează, buzunarele trecătorilor sînt întoarse pe dos, moartea vine pe căi perfide, dîndu-și întîlnire prin misterioase telefoane cu fotoreporterii agențiilor de presă și operatorii cinematografici care îi înregistrează pe peliculă hohotele risului sardonice și mușcătura colților de trotii.

Totul a început sau reînceput ca într-o hirjoană lipsită de noimă, la 12 iulie 1699, cînd, în urma unei tradiționale ciocniri între «papistași» și protestanți, a căzut rînit de moarte un bătrînel de 70 de ani, aprig și focos care de o jumătate de secol lupta cînd pe față, cînd pe ascuns, sub steagul verde, alb și auriu al armatei republicane irlandeze. Notam atunci în jurnalul meu pe care n-am avut niciodată intenția să-l divulg: «În Irlanda de Nord pretextul războiului fratricid care de trei secole alternează inepuizabil între cald și rece a fost găsit: un anume Francis McCluskey a pus pe picior de luptă, prin moartea sa, o întreagă regiune a țării care și-a cîștigat o tristă celebritate din conflictele sîngeroase dintre catolici și protestanții Ordinului Portocalei. Mi se pare de neconceput un război religios în Europa Occidentală din pragul celui de-al 8-lea deceniu al secolului nostru și așa fi gata oricînd să merg acolo și să văd cum arată ceea ce au provocat dintotdeauna, prin ridicolele vîrsări de sînge, pasiunile belicoase ale amvoanelor și risul istoriei. Dar poate că incidentul se va limita la cîteva ciocniri cu petarde de pe urma cărora profită întotdeauna măruntii autori de jafuri și spărgătorii ocazionali ai orașelor cuprinse de panică».

Iată că n-a fost așa. Și de trei ani, de la acel sinistru 12 iulie 1969, portocala sîngerează, fruntea de sub cununa de spini sîngerează, copiii Irlandei învață la școala urii și a războiului, fratricid iar lumea crede că turma Domnului a turbat, nevăzînd că însuși pe cionbanul care și-a pierdut oile îl amenință strechea.

actori și roluri Un cuplu actoricesc întâlnit nu demult în filmul «19 fete și un marinar»: Jane Birkin și Serge Gainsbourg.

telegrame

- Monica Vitti (foto) și-a dat consimțământul de a fi «creierul unei bande de spărgători» în filmul lui Pierre Kalfon, «Les ringards». Partener — Zéro Mostel.
- Charles Aznavour este protagonistul noii comedii a lui Pierre Grimblat «Dernier métro pour Saint Malo». Autorul definește personajul principal drept «o ființă tandră și poetică».
- Filmul terminat nu demult de către cineastul cehoslovac Karel Kachyna se intitulează «Trenul pentru stația cerul», o poveste de război văzută prin ochii copiilor.
- După îndelungate și anevoioase încercări de a ecraniza excepționalul roman al lui Dino

Buzzati «Deșertul tătarilor», Jacques Perrin a renunțat definitiv. Proiectul atât de temerar îl seduce la ora de față pe Jean-Louis Bertucelli

● Faye Dunaway va fi vedeta unui film realizat după nuvela lui D.H. Lawrence «The Plumed Serpent».

● Ali Mac Graw și Steve McQueen sînt parteneri în filmul «Poarta».

● Susan Hampshire, care abia a terminat filmul Malpertuis, cu Orson Welles, se află pe platourile unei noi pelicule: «Nici marea nici nisipul», după nuvela lui Gordon Honeycombe.

● Pentru a doua oară împreună pe ecran Burt Lancaster și Alain Delon. După Ghepardul marii actori sînt din nou parteneri, de data aceasta într-un film polițist ce va purta semnătura lui Michael Winner, numit «copilul teribil al cinematografului englez».

la rampă: gluma, melodia, ritmul

de Sanda FAUR

Oricit ar fi de circotaș, — prin temperament sau inerție profesională — oricit și-ar fi făcut mîna, veri de-a rîndul, cu articole aprins critice, cronicarul de teatru trebuie să recunoască cînstit că actuala stagiune estivală l-a silit să-și mai îndulcească vorba scrisă. Să nu mai repropoaze «organizatorilor» că ne lasă peste vară cu sufletul uscat, în dorul culturii teatrale, ca o iască veștedă, că ne lasă deconectarea în plata ștrandului și a florilor cu doi grădinari și că actorii își iau pălăria și bastonul și zboară spre vacanțe de cum a căzut ultima cortină a stagiunii. Vara aceasta am avut, oricît s-ar spune, și stagiune estivală, primul și marele ei argument fiind acea prestigioasă Lună teatrală bucureșteană, găzduită de Teatrul Național, cu cele 30 de piese românești prezentate ca un omagiu adresat Conferinței Naționale a partidului. Dincolo de această incununare a unei stagiuni pe care noi ne-am supărat adesea, dar care a avut — cum se vede — un finis elegant și onorabil, teatrele au dovedit că s-au gîndit în mod special și la serile noastre bucureștene și că nu s-au mulțumit să transplanteze pe scenele din aer liber — ca pînă mai ieri — cîte o comedioară, două din timpul anului, care — la fața locului — mai nu se vedea. mai nu se auzea sau cînd se vedea și se auzea arăta oboșită rău. Vara aceasta am avut, printre statuile scriitorilor din Cișmigiu, un poetic «Sunet și lumină» alcătuit în cheie solemn patriotică de specialiștii acestui gen: Alecu Popovici, Olimpia Arghir, Titu Constantinescu; vara aceasta Naționalul ne-a oferit în cheie comico-satirică o suită de scheciuri despre buclucurile amorului, cu ceva neajunsuri, lipsuri și deficiențe, dar oricum, semnate de Al. Mirodan și jucate de Coca Andronescu și Mihai Fotino, argumente — orice s-ar spune — solide în ochii publicului și ai cronicarilor de specialitate. Vara aceasta, două din teatrele de prestigiu ale Capitalei, «Bulandra» și «Nottara», și-au călcat pe inimă și au făcut niște pași în întîmpinarea genului revuistic, au pus mîna de la mîna, scheci lingă scheci, umăr de actor lingă umăr de actor, au pactizat cu muzica ușoară și cu vedetele acesteia, și-au scos la rampă cîteva dintre stelele proprii și ne-au pus cu bunăvoință la dispoziție două spectacole de divertisment accesibile, cum ne place să spunem: să mai stea omul la răcoare, pe margine de lac, și să-și mai clătească mîntea. Așadar, «Super-estival '72» (la *Bulandra*) și «Zig-Zag» (la *Nottara*). O să-mi replicați, poate, că bunăvoința nu e totdeauna suficientă și eu o să fiu silit să vă dau dreptate, chiar dacă nu întru totul, de astă dată. Căci nu se poate trece cu indiferență peste faptul că într-o asemenea seară «ușoară» îl putem vedea, în «Zig-Zag», pe George Constantin (și am avut marea satisfacție de a urmări cum o grădină întregă de spectatori așa-zisi «neavizați» și nepretențioși, veniți doar să se amuze nițeluș o seară, l-au întîmpinat cu aplauze pe acest titan al teatrului nostru, pe Lear, și Iona, și Sinești, pe George Constantin și

nu pe Cornel Fugaru!); nu poți să nu recunoști că Octavian Cotescu poate da unui articol de gazetă (e drept, strălucit: «Ce vrea femeia» de Ecaterina Oproiu) strălucirea unui pamflet scenic; nu poți trece ușor peste momentele umoristice ale unui Toma Caragiu, sau Anza Pellea,

sau Sandu Sticlaru, care au rămas neîntrecuți de a conversa nonșalant cu publicul și de a-l conecta exact pe rețeaua care îi interesează; nu poți să te faci a nu înțelege care e taina seducției pe care Ion Dichiseanu o operează asupra publicului atunci cînd îl vezi pe scenă cîntînd, dansînd, clocotînd și

Puiu Călinescu — irezistibilul «trăsnit», vedetă nr. 1 a spectacolului.

Cînd nu e nici Othelo, nici Omul care... cînd își demonstrează și virtuțile vocale, și cele de temperament scenic, înțelegi de ce Ion Dichiseanu continuă să fie, de atîția ani, unul dintre actorii preferați ai publicului.

erupînd ca un vulcan, magnetizîndu-și spectatori, chiar dacă mijloacele pe care le folosește nu sînt tot timpul de mare eleganță. Sigur, un spectacol în care cîntă o formație a Radioteleviziunii, dirijată de Sile Dinicu, acompianînd-o pe Anda Călugăreanu (dar și pe Gina Patrichi, Violeta Andrei, Elena Caragiu), ca și celălalt spectacol, care îl aduce la rampă pe Aurelian Andreescu, nu se pot plînge de lipsa unor atuuri hotărîtoare pentru priza la bunul, dragul, simpaticul și nu prea pretențiosul nostru public estival.

Dar dați-ne voie măcar nouă, celor care ne roadem coatele și ne ascuțim spiritul critic din toamnă pînă-n vară pe scaunele teatrelor, dați-ne macar nouă voie să ridicăm ștacheta exigențelor și să spunem: cu cîteva flori — fie ele și splendide — nu se alcătuiește o grădină, din numere disparate nu se poate încheia un spectacol de sine stătător. Și în «Super-estival '72» și în «Zig-Zag» se simt puternic improvizația regizorală, lipsa unui liant scenic, a unei idei unitare, a unei intenții, se simte că fiecare actor a cam venit de-acasă cu ce a avut, cu ce a știut, cu ce s-a priceput și le-a pus pe masă, ca la tombolă: trage bilețul cîștigător cine are noroc. Ambele spectacole suferă de pe urma acestui mixtum-compositum încropit parcă la repezeală (la *Bulandra* de Al. Bocăneț — cum se poate? — și Petre Popescu, la *Nottara* de Mircea Avram), dar parcă tot mai mult «Zig-Zag»-ul are de tras păcate mai grele. Alături de momente izbutite («Măseaua», medalionul Miron Radu Paraschivescu — interpretat de Camelia Zorlescu, momentul Melaniei Cîrje și al lui Sandu Sticlaru) s-au strecurat și altele, jenante prin precaritatea realizării actricești și regizorale («Puișor», «Afișul», «Cum se înțeleg țărani»), ca să nu mai vorbim de faptul că autorul spectacolului ar fi trebuit să intervină mai energic în temperarea exploziilor sonore ale formației lui Fugaru. În condițiile sonorizării excesive de la grădina «23 August», ascultarea orchestrei devine pentru public un supliciu încheiat cu o posibilă astenie nervoasă. Prea multă onoare nu le fac nici Mariellei Petrescu și nici lui Ion Besoiu (sau cuplului Gh. Oprina-Dan Damian) scenele anemice ca umor și atacate pe alocuri de caria vulgarității, pe care trebuie să le interpreteze. Inegalitatea calității artistice este boala de care au suferit cel mai tare cele două spectacole estivale bucureștene, la care spectatori vin totuși cu sutele, făcîndu-le teatrelor planul de casă, arătîndu-le actorilor reală iubire: numai că iubirea, ca și noblețea, obligă. Să sperăm deci într-un viitor luminos al spectacolelor verii '73: cine știe, vom avea poate parte și de un iulie mai puțin ploios!

Dar revista și spectacolul muzical-distractiv rămîn totuși marea specialitate a casei «Tănase», aici oamenii își cunosc bine meseria, fac numai această meserie, aici publicul vine ca la o Mecca a veseliei estivale, și dacă nu-i place, pleacă acasă cătrănit rău și mînios peste poate. Trioul rodat anul trecut cu «Sonatul lunii» (Șașa Georgescu — autor, Puiu Călinescu — autor și interpret-vedetă, Bițu Fălticineanu — regizor) și-a reluat colaborarea de la o treaptă evident superioară celei pe care rămăsese, în mai bună cunoaștere de sine și de celălalt, cu mai multă finețe și subtilitate în toate compartimentele spectacolului. Textele lui Șașa Georgescu sînt scrise cu un condei alert, inventiv și, mai ales, eu o surprinzător de precisă și curajoasă adresă satirică; Puiu Călinescu își pune, cu har și fără zgîrcenie, toate măștile personajului său, — grotescă, inocentă, vicleană, indolentă, lirică etc. — se dezarticulează și se rearticulează în scenă fără odihnă, își face grimasele și își spune poantele cu un umor irezistibil, dar, mai ales, lepădat binișor de tentele groase. Iar Bițu Fălticineanu adună totul, cu un fărăș și o mătură fermecate (și baletele Adrianei Dumitrescu, și muzica lui Petre Mihăescu, și numărul lui Zizi Șerban, — excelent în căldura și candorile lui ușor desuete — și cele ale lui Mihai Ciucă și Al. Arșinel, — în buna tradiție a cupletelor lui Tănase — și bunele recitaluri muzicale

ale Margaretei Pislaru, Aurelian Andreescu, Fărămiță Lambriu, Jean Păunescu, și prezentarea onorabilă făcută de atât de frumoasa Lucia Ripeanu și de Pop Adrian ori intervențiile lui Mihai Stoenescu). Regizorul este, la ora actuală, în posesia unui meșteșug de înaltă clasă, purtând parcă în buzunarul mic de la piept rețeta spectacolului de divertisment de succes garantat. O inovație, două (diversificarea locurilor de joc — de astă dată, artiștii apărând pe neașteptate, pentru a cînta și dansa, în diferite locuri ale grădinii); atîta la sută balet splendid costumat (în acest spectacol, de scenografia Doina Levița) și ciugulind din dansurile popoarelor sau ale secolelor; atîtea minute de muzică și de prezență hipnotizatoare — pentru juțetea de azi — a stelelor cîntătoare; atîta umor, atîta satiră, atîtea șlagăre: tortul de nuntă e gata, impozant și ispititor. Dar Bițu Fălticaneanu are de astă dată nu numai mîna sigură și ochiul perfect, ci și un

gust mai fin, un simț mai precis al măsurii, un echilibru plin de armonie: virtuți impulsionate desigur și de textele în general de bună calitate ale lui Sașa Georgescu. «Trăsnitul meu drag», titlu a cărui nuanță de tandrețe indulcește violența epitetului și, oricum, nu frapează neplăcut ca argoticul «Sonat al lunii» din vara trecută, e pe bună dreptate un best-seller al stagiunii estivale.

Sigur, vara e și vremea deconectărilor și a vacanțelor senine, sigur, vara e timpul spectacolelor ușoare și amuzante, sigur, vara sînt chemate la rampă mai ales gluma, melodia, culoarea, ritmul. Dar nu numai ele. N-avem dispoziții comice chiar tot anotimpul cald. Nu ne vine să rîdem nepăsători în tot timpul ascensiunilor barometrice. Mai vrem să mai și medităm puțin — ne obligă și viața — chiar și cînd ne aflăm la teatru. Mai vrem și spectacole care să ne pună pe gînduri. Ei, dar asta e altă poveste și tema unui alt articol...

▲ Octavian Cotescu și Toma Caragiu, ași ai umorului scenic, în orice spectacol ar apărea.

▲ Margareta Pislaru, cucerindu-și și recucerindu-și fără odihnă publicul.

definiția

de Henri WALD

Un articol despre definiție, astăzi, nu poate fi decît o pleoară pentru definiție. Atît de des se spune «Mă feresc să dau o definiție!...» sau «Nu trebuie să se dea o definiție...», încît din ce în ce mai mulți privesc definițiile cu suspiciune.

Se pare că principiul izvor al neîncrederii crescînde în virtuțile definiției clasice se află în confuzia ascunsă dintre «definit» și «definitiv». Contemporanilor le e o justificată teamă de a frîna evoluția ideilor. Ei preferă definițiile operaționale și relaționale, deoarece relațiile rămîn «relative», în vreme ce substanța, esența, calitatea tind să se absolutizeze. Însă definițiile nu opresc ci, dimpotrivă, condiționează dezvoltarea ideilor, după cum nici lucrurile în mișcare nu împiedică mișcarea lucrurilor. Fără stabilitatea relativă a calității lucrurilor n-ar exista nici relațiile dintre ele și nici dezvoltarea lor absolută. Mișcarea pură e neant. Se schimbă totdeauna «ceva» și acest «ceva» are o calitate relativ stabilă, care poate și trebuie să fie definită.

Definiția vizează tocmai această unitate dialectică dintre invarianța relativă a proprietăților esențiale și variabilitatea continuă a proprietăților fenomenale.

Definirea este operația logică prin care se scot la iveală principalele note din conținutul unei noțiuni, iar definiția este forma logică, astfel obținută, în care se structurează reflectarea autoraportului dintre un gen de lucruri, indicat de subiectul judecății definatorii și proprietățile generale ale acelor lucruri, explicitate de predicatul judecății definatorii.

Forma logică a unei definiții este o judecată, în care noțiunea de definit este subiectul, noțiunea care definește este predicatul și afirmația care le leagă este copula. Noțiunea singură nu este o formă adecvată reflectării autoraportului dintre lucruri și însușirile lor generale. O asemenea cunoștință nu poate fi construită decît cu ajutorul unei judecăți, în care sfera noțiunii de definit devine subiect, iar conținutul ei devine predicat. Așadar, în vreme ce o noțiune este o definiție înfășurată, o definiție este o noțiune desfășurată. Definiția ridică noțiunea la nivelul unui concept. Toată lumea folosește mai mult sau mai puțin corect noțiunea de «limbaj», dar mai puțini sînt aceia care au ajuns la conceptul respectiv. Numai după ce ne lămurim că «limbajul este instrumentul prin care oamenii, transformîndu-și trăirile în idei, reușesc să cunoască lumea și să organizeze transformarea ei» începem să intrăm în posesia conceptului.

Să examinăm, o clipă, structura logică a acestei definiții. Prin faptul însuși că urmează să fie definită, noțiunea de «limbaj» este o noțiune de specie, adică privită din punctul de vedere al sferei ei, care vizează grupul de fenomene devenit obiect al gîndirii; noțiunea care definește vizează însușirile generale prin care specia de definit este identică cu toate celelalte specii ale genului ei proxim, precum și însușirile specifice prin care specia de definit se diferențiază de toate celelalte specii ale genului ei proxim. Cu alte vorbe, limbajul, ca toate celelalte «instrumente», este o creație omenească, un produs «cultural» și nu unul «natural», dar spre deosebire de toate celelalte instrumente, care sînt folosite la transformarea directă a mediului, el mijlocește organizarea socială a acestei transformări. Este de reținut că într-o asemenea definiție, deoarece conținutul noțiunii de definit este afirmat despre sfera ei, lumina afirmației cade numai pe sfera noțiunii de definit și numai pe conținutul noțiunii care definește, indiferent de forma gramaticală a expresiei lingvistice. Substantivul «instrument» din definiția analizată adineaori are, din punct de vedere logic, un sens atributiv; el înseamnă «proprietatea de a fi instrument».

Identitatea de sferă între noțiunea de definit și noțiunea care definește a constituit principala sursă a discreditării definiției: orice definiție e o simplă tautologie.

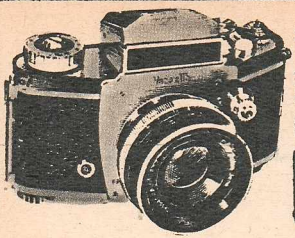
Numai că la o analiză mai adîncă iese la iveală faptul că însăși tautologia este deja un început de definiție. Cine spune că «războiul e război», afirmă că orice război are însușirea de a fi război. În ciuda aparenței, subiectul unei asemenea judecăți nu este identic cu predicatul ei. Nu poate fi vorba decît despre o identitate de sferă, dar nicidecum despre același conținut. Au aceeași denotație dar n-au aceeași conotație. Subiectul se referă la lucrurile care au aceleași însușiri generale, iar predicatul vizează însușirile generale ale acelor lucruri.

Definiția nu poate să facă mai mult decît să etaleze notele principale din conținutul noțiunii care îndeplinește funcția logică de predicat într-o tautologie. Faptul că într-o tautologie gîndirea nu bate pasul pe loc, ci înaintează spre un spor de cunoaștere, a fost înregistrat și de vorbirea curentă, care așază deasupra predicatului — sediul plusului informațional — un accent stilistic: lupta e luptă!

Într-o definiție, mersul gîndirii de la subiect la predicat, de la sferă la conținut, de la global la analitic filmează, în ultimă instanță, procesul real prin care o anumită specie ia naștere căpătînd alături de însușirile genului proxim și însușirile ei specifice.

De vreme ce noțiunea care definește nu este altceva decît conținutul noțiunii de definit, ambele se referă la aceleași lucruri. Însă înainte de definiție, conținutul noțiunii de definit este încă implicit, indistinct și vag. Definiția îmbogățește nu obiectul cunoașterii, ci cunoașterea obiectului. Un lucru poate să rămînă multă vreme același, însă cunoștințele oamenilor despre el se îmbogățesc.

Cine contestă definiției orice aport cognitiv se află în situația unui ins care refuză să deschidă o scrisoare pe motiv că citirea ei nu adaugă nimic la cele scrise anterior în ea...

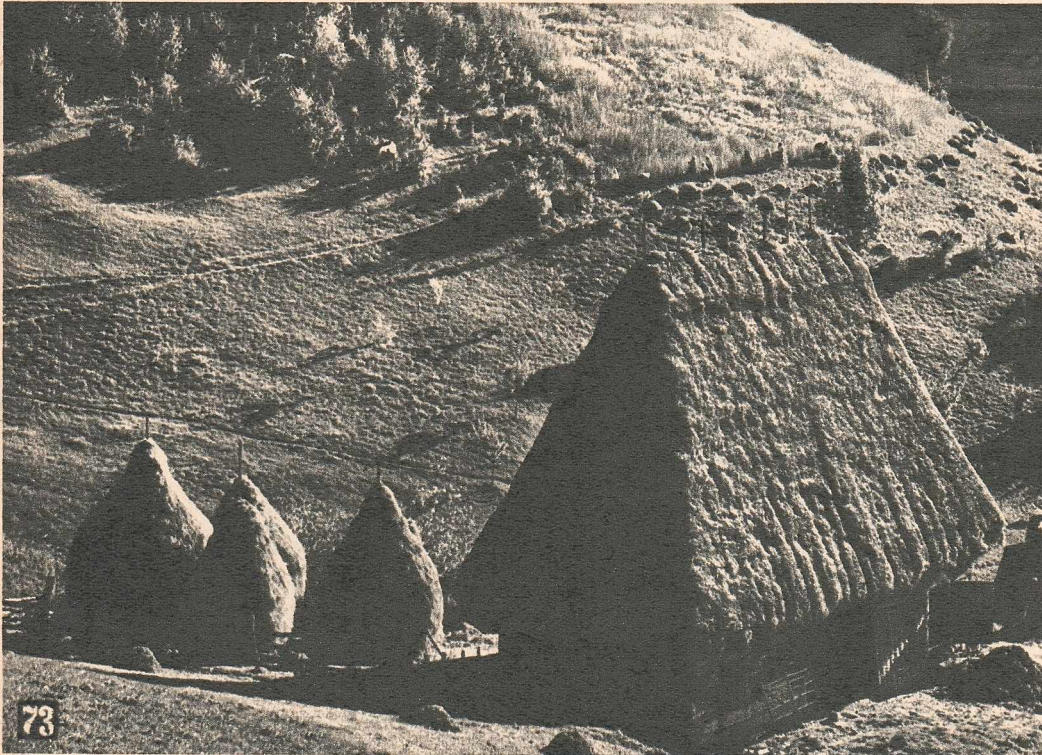

concurusul
"CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE"

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
cititorului

concurusul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

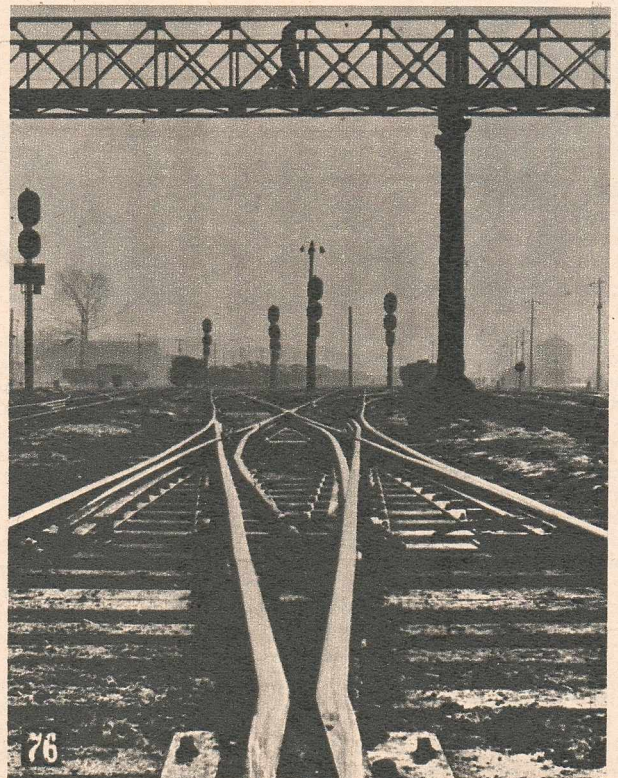
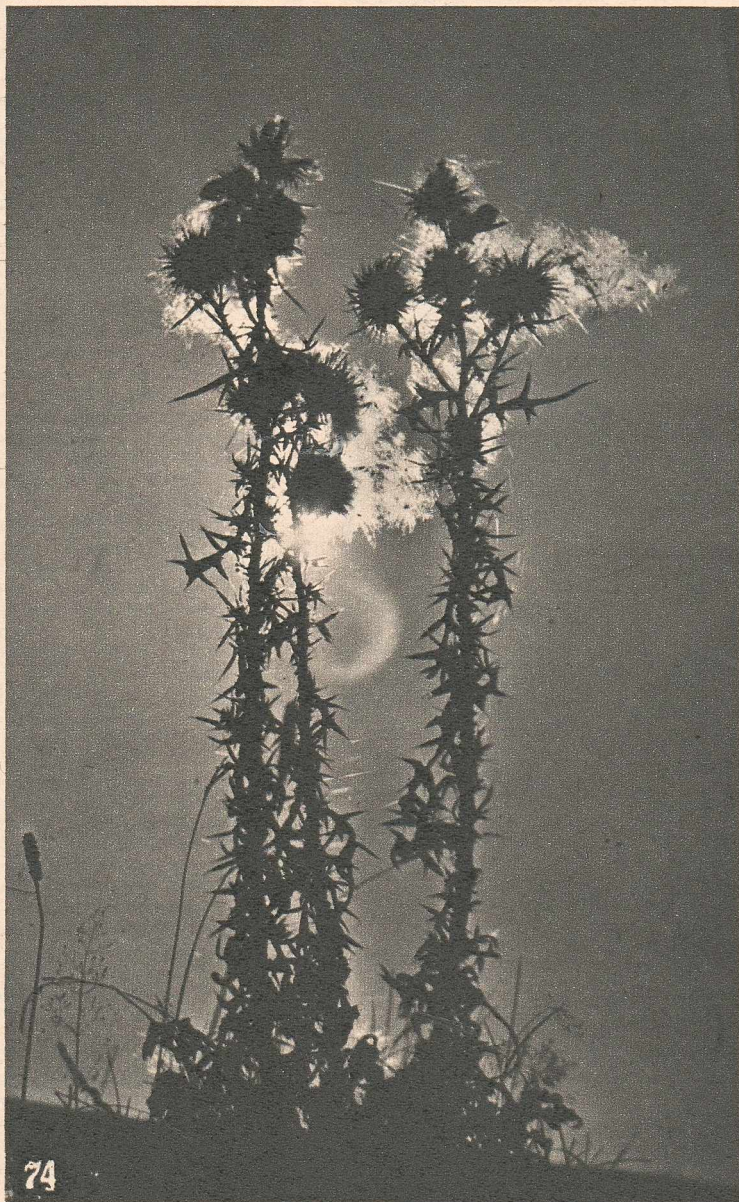
73) Căsuța de pe deal.
Ing. BALINT SIGHIS
MUND
Tg. Mureș

74) Contre Jour.
KOVÁCS LASZLO
com. Ocland,
Jud. Harghita

75) Umbre pe zăpadă.
STĂNICĂ ALEXANDRU
Iucurești

76) Ramificații.
Ing. AUREL DULA
Petroșani

RECTIFICARE
Fotografia nr. 61 «Popas
etajul II», publicată în
«Flacăra» nr. 30 din 22 iulie,
aparține lui Mircea Cimpo-
ru din Pitești și nu din
Ioiesti cum, din eroare, a
fost pomenit.

palestra

de Victor BĂNCIULESCU

între handbook și inspirație

Cine n-a avut încă timp să se dezbare de misticism, acela să frecventeze mai des arena Progresul la marile partide de tenis, pentru a afla că de minuni, în astă lume, sînt capabili numai oamenii. Nici calul alb, nici hornarul, nici călcatul pragului cu dreptul nu l-ar mai fi putut ajuta pe omul acela aproape deznădăjduit care s-a sprijinit cu fața de prelată verde, singur cu gîndurile sale, făcînd abstracție de marea de ochi din jurul său și zicîndu-și parcă în taină: «Ce dracu' mi-a mai rămas de făcut?» Neuitată va rămîne imaginea aceea a omului în cumpănă, care se judecă pe sine, judecă pe potrivnic și chibzuiește în sine la starea de lucruri, găsind puteri noi în chilia concentrării, în forarea resorturilor ascunse de voință, în înscăunarea încrederii în sine. Și-apoi, revenirea în arenă, în admirabilul patruleter de tribune (cum încă n-a cunoscut România), cu fața răvășită — acum liniștită, cu părul ciufulit — acum așezat, cu mustața zbîrlită — acum cumințită pe oală și cu suflul parcă debordînd peste bluză... Un basm, o lecție de morală, în care cel mai bun biruie.

A fost de fapt un meci între profesorul Neale Fraser (care și-a dădăcit permanent elevii, arătîndu-le cînd pozițiile, cînd colțurile cele mai avantajoase, mîngîindu-i și încurajîndu-i, răcorîndu-i cu buretele ca un soigneur în colțul ringului) și doi tineri emancipați care se opun canoanelor scolastice. Ne-am convins și de data aceasta că jucătorii australieni (dealtfel excelenți parteneri) — la fel de celebri ca și cangurii din țara lor — sînt cunosători și executanți foarte buni ai tuturor loviturilor descrise și prescrise în manualele de tenis. Amintiți-vă de serviciile catapultate ale lui Dibley sau de precizia crosurilor lui Anderson. Și totuși, sirguincioșii elevi au trebuit să se plece, pe de o parte, în fața dezinvolturii, în fața fulgurantei fantezii, în fața irezistibilei puteri de improvizație, iar pe de altă parte în fața înțelepciunii condensate în ani, în fața rezistenței acumulate în gamba exersate la hochei, pe patinoarele lumii, ba chiar și pe cele olimpice. Firește că toate acestea lipsesc în schemele din handbook. De unde surpriza, de unde neputința de a răspunde corect la teme propuse atît de neobișnuit.

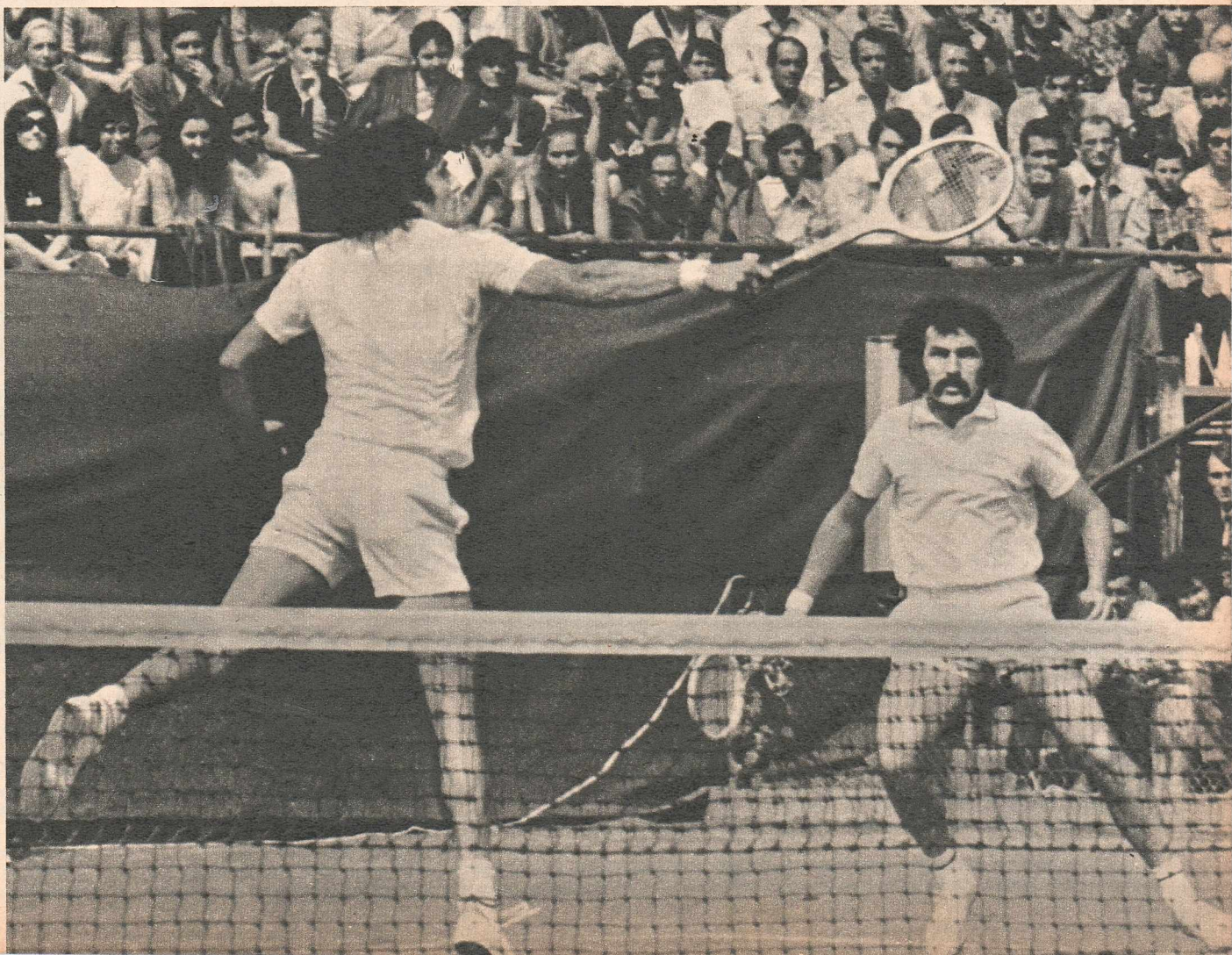
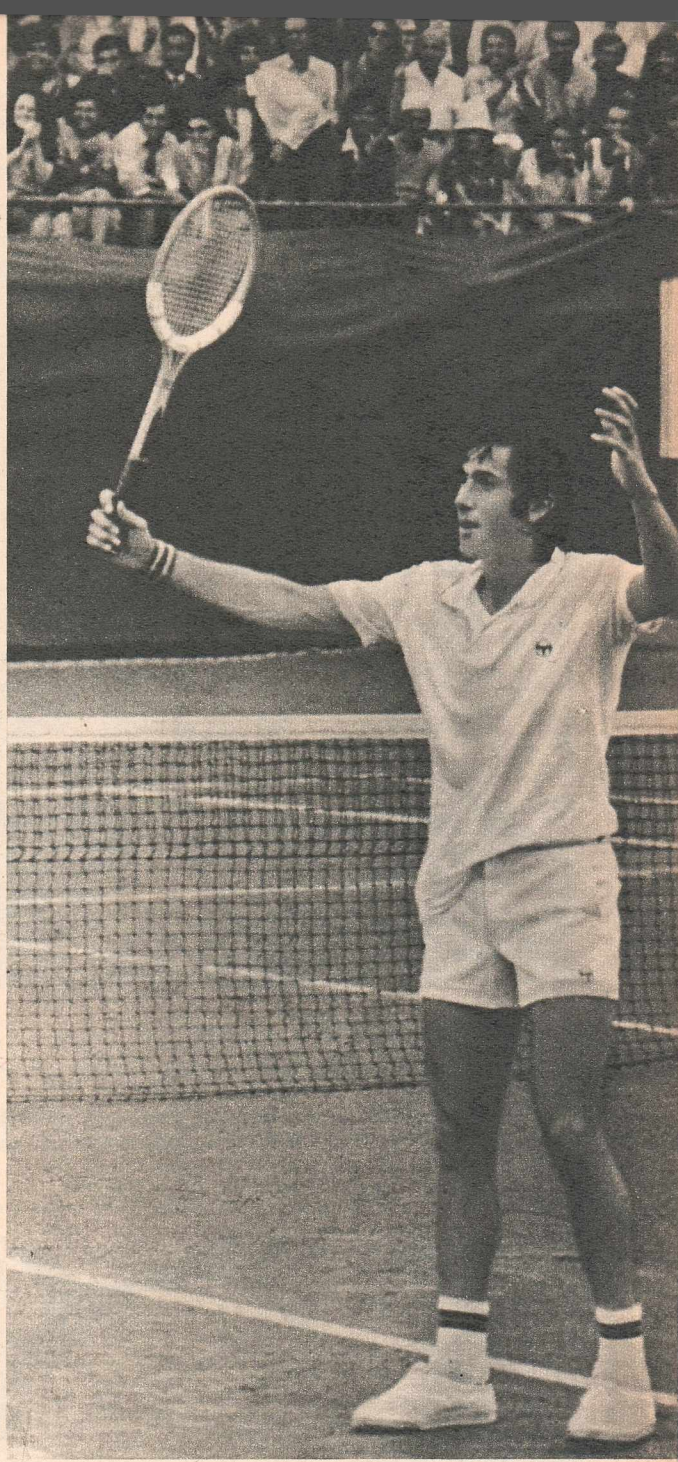
Că ne-am calificat din nou în finala Cupei Davis, n-ar fi nimic. Am mai ajuns acolo de două ori. Dar că de data aceasta nu vom mai călători noi spre mirajul unui trofeu îndepărtat, ci că trofeul însuși va bate drumul pînă la București — iată un eveniment tulburător, pe care răposatul Dwight Filley Davis nu și l-ar fi putut imagina nici în vis.

Semifinalele zonale au constituit, datorită sorților, un fel de bătălie latino — anglo-saxonă. Și dacă n-ar fi fost diavolul acela de Garry Cooper al courts-urilor de tenis care se numește Stan Smith, probabil că finala Cupei Davis ar fi devenit o chestiune exclusiv europeană, mai mult: continentală, ceea ce, iarăși, nici prin gînd nu i-ar fi putut trece domnului Dwight Filley Davis.

După Cleveland și Charlotte, o capitală, capitala țării românești va găzdui finala româno-americană, ce tinde să devină tradițională. Și aceasta datorită mai puțin lui Stan Smith și mai mult admirabililor ambasadori din București și Brașov, care poartă de cîțiva ani faima sportului românesc prin lume, fără tricorn, cu rachetele în mîini și cu dragostea de patrie în suflet. Sînt doi băieți aparent deosebiți. Unul mereu șagalic, posedat de geniale inspirații pe teren. Celălalt, mai curînd ursuz, întruchipare a tenacității pe teren. Dar și cînd își unesc virtuțile, de aceeași parte a terenului de joc să te ții! Unirea face forța acestor băieți, care se suplinesc cu minunăție, copleșindu-și adversarii. Este singurul caz în care trebuie să acceptăm banalul clișeu gazetăresc: un dublu de zile mari!

Cine n-a înțeles pînă acum că în toate aceste rînduri este vorba numai de superbii noștri tenismani Ilie Năstase și Ion Țiriac, acela blamează puterea de sugestie a autorului. Căruia nu-i rămîne decît să mulțumească pentru compliment.

Fotografii de S. STEINER

MARE CONCURS MARE !

Start în tradiționala cursă de înot denumită Vasa, de pe râul Dalälv din Suedia meridională. Circa 400 de concurenți se avintă în apa rece ca gheața. O altă «plicere» a participanților este aceea că trebuie să înoate contra curentului, destul de repede, al râului.

CÎND NATURA FACE ARTĂ ABSTRACTĂ

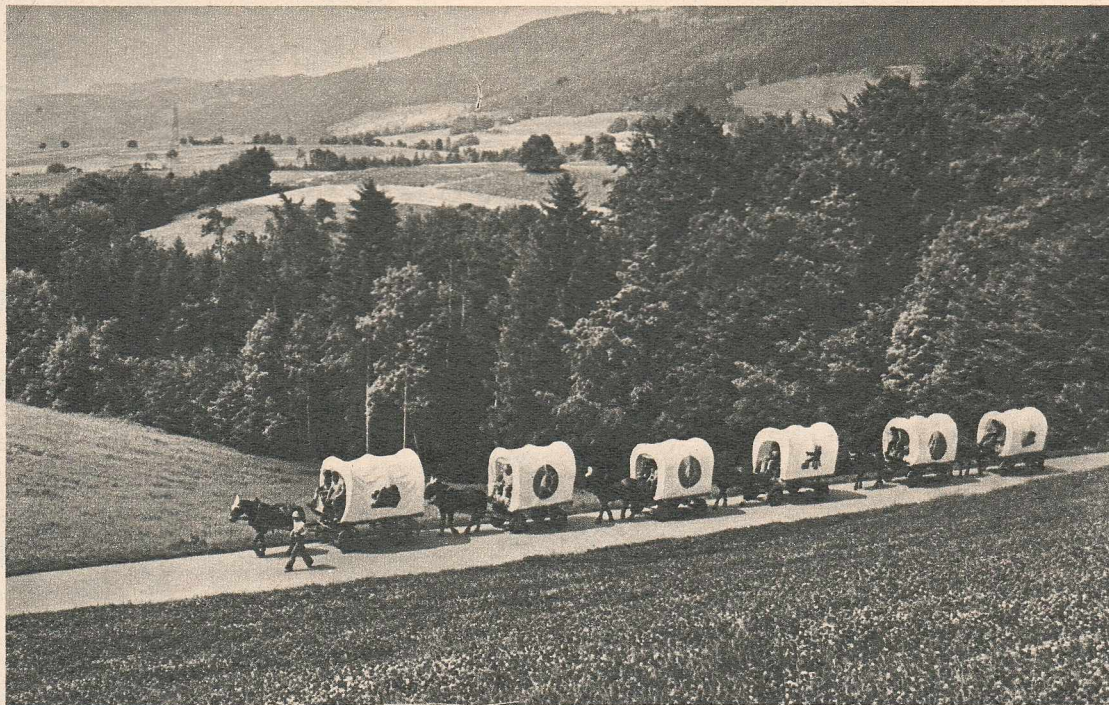
Pe unul din drumurile de caravane ce duc la Kabul, capitala Afganistanului, a crescut acest straniu copac. Sub crengile lui nu poți găsi nici pic de umbră, dar oamenii se opresc bucuroși în acest loc pentru a admira opera abstracto-onirică a sculptorului Natura.

REGINA STALACTITELOR

Sub vatra satelor Aggtelek și Josvafo din nordul Ungariei se răsfrî o întreagă rețea de peșteri. Într-una din aceste galerii, lungă de 2 kilometri, s-a format de-a lungul mileniilor cea mai mare (în diametru) stalactită din lume. A fost botezată «Observatorul», e înaltă de 25 de metri și nu cântărește decît 900 de tone.

cititori căt-re cititori

WESTERN DE VACANȚĂ ÎN JURA

Patruzeci de tineri elvețieni din Ennetbaden s-au constituit într-o caravană tip «Far-West» alcătuită din șase căruțe cu coviltir.

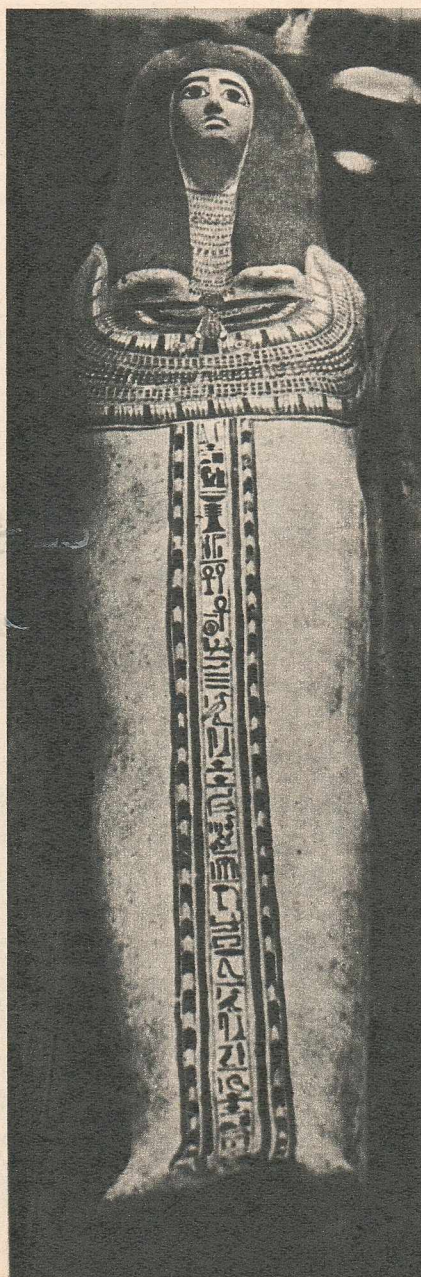
Cu aceste originale echipaje tinerii își propun să străbată Munții Jura, sperînd să-și petreacă o vacanță originală și plăcută.

IFIGENIA ÎN BUCEGI

«Am asistat la o reprezentație de teatru memorabilă, dată la poalele Bucegilor, în șoaptele izvoarelor, printre luminșișurile brazilor. Teatrul antic se înfiripă deci și la noi», scria un cronicar dramatic la 15 august 1911, după începerea ciclului de spectacole organizate la Sinaia, în decorul natural al pădurii, cu piesa Ifigenia în Aulida. Inițiativa acestui nou gen de spectacol se datorea unui comitet format din scriitorii: Ion Pillat, I.A.I. Brătescu-Voinești, I. Bianu, D. Anghel, Ion Minulescu și filozoful Rădulescu-Motru. Tragedia lui Euripide s-a jucat atunci, fără scenă și fără decoruri, de către actorii bucureșteni Lucia Sturdza (în fotografie), Ion Petrescu, Tomi Bulandra, R. Bullfinsky, Ion Manolescu și doamna Brăneanu-Achaume, principala animatoare a acțiunii. Un an mai târziu, noul gen de reprezentare teatrală va fi încercat și pe plaja de la Constanța.

ANUNȚĂM CU REGRET ÎNCETAREA DIN VIAȚĂ A DOAMNEI...

...al cărei deces a avut loc acum 4 000 sau poate chiar 5 000 de ani. Judecînd după incrustațiile de aur de pe sarcofag, vestimentația și bijuteriile defunctei, dar mai ales după calitatea ireproșabilă a îmbălsămării, se presupune că răposata era soția unui mare bogătaş al Egiptului antic. Pe sicriu s-au descifrat inscripții cuneiforme reprezentînd invocății metempsihozice. Mormîntul acesta, împreună cu alte 85 conținînd mummii deopotrivă de bine conservate, a fost descoperit la El Faiyûm și se crede că datează din timpul celei de-a 12-a dinastii.

F Nr. 33(897)

CUPON DE PARTICIPARE CĂTRE CITITORI

ASIGURAREA FAMILIALĂ MIXTĂ DE VIAȚĂ

satisfăce dorința celor care vor să se asigure împreună cu membrii familiei și, concomitent, să realizeze economii planificate pe o perioadă de timp.

În această asigurare pot fi cuprinși toți membrii de familie care, la data contractării asigurării, sînt în vîrstă de la 5 la 60 de ani. Membrii familiei cuprinși în asigurare se stabilesc de persoană care încheie asigurarea.

Poliza se încheie pe durate care variază de la 5 la 20 de ani. Durata asigurării trebuie să fie aleasă de asigurat în așa fel încît nici una dintre persoanele asigurate să nu depășească 75 de ani la expirarea asigurării.

Suma asigurată se stabilește de asigurat, cu acordul ADAS.

Plata sumei asigurate se face în următoarele cazuri:

- la expirarea asigurării, dacă asiguratul va fi atunci în viață;
- la decesul oricărui dintre asigurați, dacă acesta se va fi produs în cursul duratei asigurării;
- în caz de amortizare la tragerile lunare;
- în caz de invaliditate permanentă, totală sau parțială — a oricărui dintre asigurați — din accidente (se plătește suma asigurată întreagă sau o parte din aceasta, proporțional cu gradul de invaliditate permanentă).

Primele de asigurare pentru asiguratul principal (persoana care încheie contractul) se stabilesc în funcție de vîrsta asiguratului la încheierea asigurării, durata contractului și a plății primelor precum și de suma asigurată. Pentru membrii de familie cuprinși în asigurare, prima lunară la 1 000 lei sumă asigurată este foarte redusă, variînd, în funcție de aceleași elemente, de la 1 leu pînă la 4 lei.

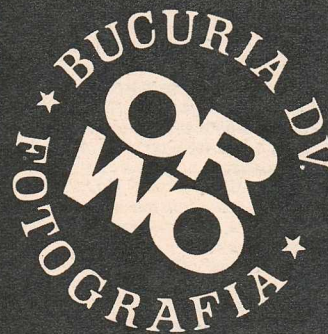
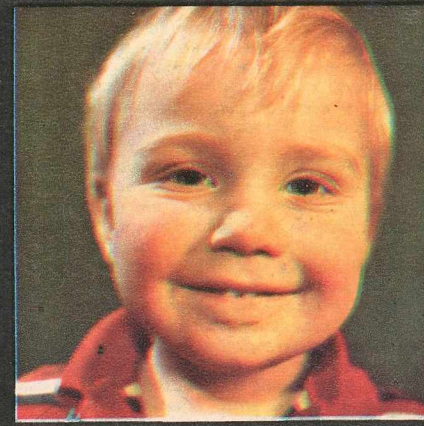
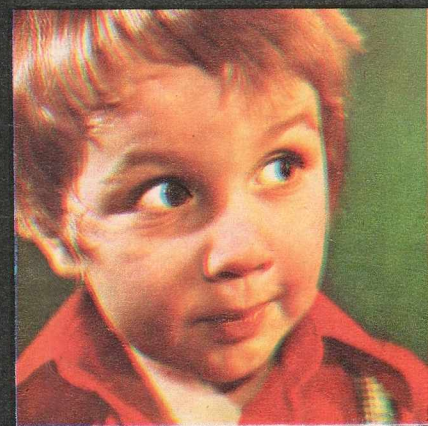
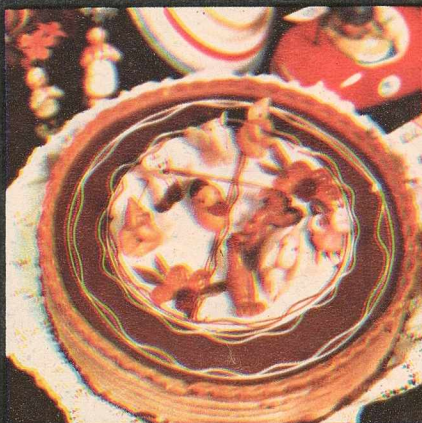
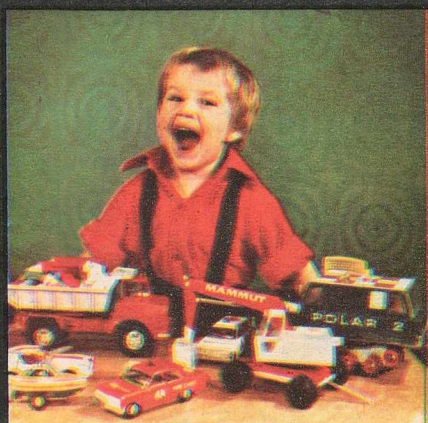
Un bun
însotitor:
polita de
asigurare

Dacă-ți iubești familia, nu încheie asigurarea numai pentru tine. Soția și copiii tăi ar putea socoti aceasta drept un semn de egoism. Încheie o asigurare pentru toți ai tăi!

Pentru încheierea asigurării, vă puteți adresa responsabililor cu asigurările din întreprinderi, organizații economice și instituții, agenților și inspectorilor de asigurare sau — direct — oricărei unități teritoriale ADAS.

VĂ RUGĂM SĂ NE VIZITAȚI ÎN PERIOADA 3-10 SEPTEMBRIE 1972 LA TÎRGUL DE TOAMNĂ DE LA LEIPZIG, PAVILIONUL TÎRGULUI «BUGRA»

Împrejurările nu ne ocolesc. Noi sîntem aceia care le ocolim, atunci cînd ne scapă asemenea suite de scene. **ORWOCHROM UT 18** stăpînește toate domeniile fotografice: de la fotografiile făcute de amatori pînă la documentația științifică.

o săptămână în lume

Din documentele recentei Conferințe Naționale a P.C.R., ca și din numeroase alte afirmări ale politicii românești de larg răsunet intern și internațional, reiese cu evidență — așa cum remarcă majoritatea comentatorilor politici — un element de esențială însemnătate, și anume: caracterul profund realist, marcat de un remarcabil spirit practic și dinamic, al contribuțiilor țării noastre la stabilirea unui climat de pace și colaborare în arena mondială. În anii care s-au scurs de la terminarea celui de-al doilea război mondial, ca și în deceniile premergătoare acestui carnagiu, s-au întreprins — se știe — acțiuni fără număr pentru zădărnicierea actelor ce pun în pericol pacea și securitatea țărilor și popoarelor, s-au ținut numeroase conferințe internaționale, s-au purtat tratative la diferite niveluri și nu puține au fost cazurile când s-au încheiat chiar pacte, tratate, înțelegeri. Dacă multe dintre aceste mijloace și instrumente s-au dovedit ineficiente sau total inoperante, aceasta s-a datorat în bună măsură fundamentului lor precar, caracterului lor declarativ, lipsit de acoperirea unor angajamente precise, ferme, pe temeiul unor principii generale, statuate și respectate de părțile în cauză.

Carta O.N.U., adoptată în 1945, a constituit fără îndoială un document de mare însemnătate și a jalonat o etapă în ansamblul raporturilor internaționale. În deceniile care au urmat s-au petrecut însă în lume mutații și prefaceri fără precedent ca amploare, pe toate continentele, ceea ce solicită nu numai respectarea principiilor enunțate de Carta O.N.U., nu numai valorificarea lor deplină, dar și o nouă abordare a problematicii cu care este confruntată lumea contemporană. Sub acest aspect, Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a P.C.R. aduce o contribuție substanțială de idei, inițiative și propuneri, menite să înlesnească abordarea problemelor vitale ale raporturilor internaționale, potrivit imperativului de a se trece la o statuare precisă a normelor care trebuie să guverneze relațiile interstatale.

Atunci când este vorba de promovarea idealurilor sacre de libertate, pace și progres ale umanității, atunci când sînt în joc destinele, viitorul lumii în care trăim, nu pot fi concepute paleative; se impun acte concrete, precise, practice, nu simple declarații de principii, nu angajamente fără acoperire.

În deplină concordanță cu cerințele acute ale realităților contemporane, partidul și guvernul nostru militează permanent pentru crearea celui de cadru general indispensabil pentru abolirea definitivă a politicii de forță sau a amenințării cu forță, pentru lichidarea oricărui conflict și litigii numai pe calea tratativilor, pe temeiul recunoașterii dreptului tuturor națiunilor de a decide libere destinele lor.

Crearea unui sistem durabil de pace și securitate în Europa, în alte continente și în lumea întreagă, presupune un angajament categoric, solemn și întemeiat pe dovezi concrete, din partea fiecărui stat, de a respecta principiile unanimitate aprobate printr-o **Declarație-angajament** în spiritul celei preconizate în documentele Conferinței Naționale a P.C.R. Aceste documente sînt străbătute ca, un fir roșu de principialitate și de spirit practic totodată. Precizarea principiilor și normelor; realizarea unui acord comun; măsuri concrete; crearea condițiilor corespunzătoare; înfăptuirea strictă de acțiuni practice — iată doar câteva dintre formulările clare, categorice, prin intermediul cărora alături de Raportul tovarășului Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a partidului și celelalte documente preconizează adoptarea unui adevărat program concret avînd ca obiectiv asanarea relațiilor internaționale, promovarea unui climat de pace și securitate în lumea întreagă. Fidelă acestei orientări, România își reafirmă hotărîrea de a continua politica sa de dezvoltare a raporturilor de strînsă prietenie și colaborare frățească cu toate țările socialiste. O mărturie recentă o constituie participarea secretarului general al P.C.R. la întâlnirea prietenească din Crimea a conducătorilor unor partide comuniste și muncitorești, care a prilejuit un rodnic schimb de păreri cu privire la desfășurarea construcției socialiste și comuniste și dezvoltarea colaborării multilaterale a statelor socialiste, precum și la o seamă de probleme internaționale actuale. Întîlnirea pe care a avut-o cu acest prilej tovarășul Nicolae Ceaușescu cu tovarășul Leonid Brejnev, secretar general al Comitetului Central al P.C.U.S., s-a desfășurat într-o atmosferă prietenească, reprezentînd încă un moment remarcabil în evoluția ascendentă a raporturilor de prietenie și colaborare multilaterală româno-sovietice.

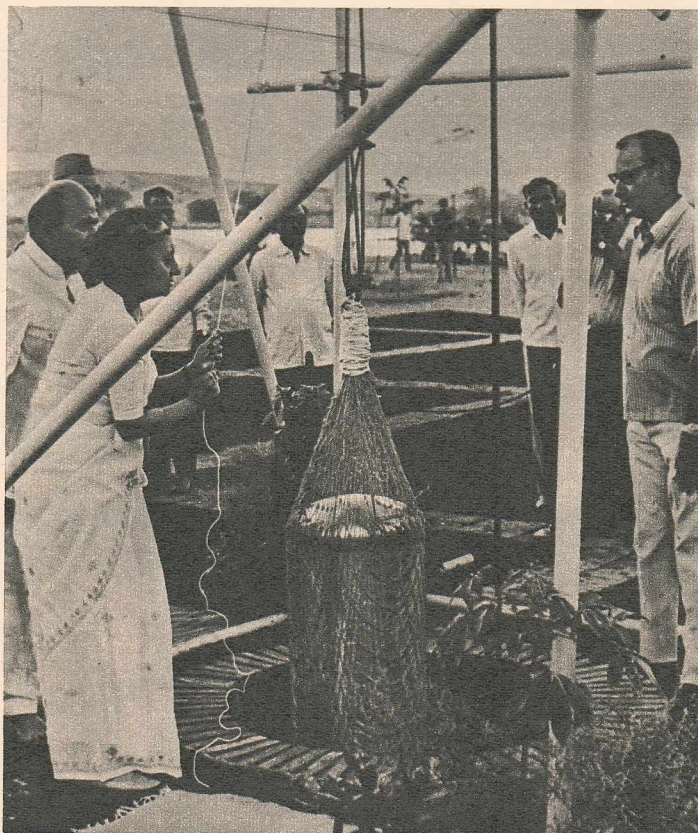
Pe aceleași coordonate ale politicii internaționale românești, conducătorul partidului și statului nostru a avut în această săptămână întîlniri și discuții cu exponenți de seamă ai unor partide comuniste și state socialiste, precum și cu reprezentanți ai unor forțe politice din tinere state independente din Africa. În fiecare din aceste întîlniri și în orice loc în care este reprezentată țara noastră s-au reafirmat acele principii nobile ce călăuzesc politica externă românească, care se bucură în prezent de audiența meritată pretutindeni.

Zilele acestea, presa străină a consemnat ca o nouă contribuție românească apelu la acțiune în vederea înfăptuirii unor măsuri practice de dezarmare, lansat în cadrul dezbaterilor Comitetului pentru dezarmare de la Geneva, de către reprezentanții țării noastre.

«România a cerut ca în sfîrșit vorbele să fie urmate de fapte» — a subliniat corespondentul diplomatic al asociațiilor stațiilor de radio și televiziune vest-germane, Eberhard Gelbe-Hausen, care a adăugat în comentariul său: «Delegația română a prezentat un adevărat program mondial de dezarmare în etape, care ar urma să fie însoțit de măsuri regionale». Aprecierile corespondentului vest-german reflectă răsunetul, valoarea incontestabilă a aportului României socialiste la salvagardarea păcii și securității lumii în care trăim.

Marți, 8 august 1972

Dic. BABOIAN

INDIA: în memoria lui Jawaharlal Nehru

Imaginea înfățișează un moment solemn: primul ministru al Indiei, Indira Gandhi, coboară în pămînt o capsulă ce conține documente, filme și alte diverse materiale legate de evenimentele memorabile ale vieții fostului premier indian Jawaharlal Nehru, omul care a jucat un rol decisiv în dobîndirea independenței de stat a Indiei, de la a cărei proclamare se sărbătoresc zilele acestea 25 de ani. Capsula îngropată la sanctuarul Shanti-Vana din New Delhi a fost în așa fel concepută încît conținutul ei să poată rămîne intact aproximativ o mie de ani.

greva docherilor: anglia la ora „blocadei maritime“

Previzunile privind «vara fierbinte» a cabinetului Heath s-au confirmat mai devreme decît se așteptau cercurile oficiale londoneze; mișcarea revendicativă a muncitorilor portuari a culminat cu greva celor 42 000 de docheri, care a dus la paralizarea întregii activități în principalele porturi: Londra, Liverpool, Hull, Southampton și altele. Peste 350 de vase de diferite tonaje au rămas imobilizate, docherii refuzînd să ajute la descărcarea mărfurilor, dintre care o mare parte perisabile. Estuarul Tamisei a rămas împînzit de vase, iar peste 500 de nave au trebuit să părăsească nedescărcate porturile engleze. Instituirea stării de urgență, prin recurgerea la unități militare pentru descărcarea vaselor, nu a putut determina sindicatul muncitorilor din transporturi să renunțe la revendicările sale. Între timp, docherii din numeroase porturi vest-europene au refuzat să descarce vasele britanice, în semn de solidaritate cu greviștii englezi. Comențînd forța, amploarea și eficiența acțiunii muncitorilor portuari din Anglia, «France Presse» scrie că docherii englezi au reușit ceea ce nici o putere mondială n-a reușit să facă vreodată: **blocada maritimă a Marii Britanii.**

În imagine, una dintre demonstrațiile de stradă organizate pe străzile Londrei de docherii greviști. Coloana se îndreaptă de la Tower Hill spre închisoarea Pentonville, unde au fost încarcerati cei cinci lideri ai docherilor și apoi eliberați numai sub presiunea acțiunilor de protest ale muncitorilor.

americani împotriva bombardamentelor americane asupra r.d. vietnam

În timp ce în capitala Franței Conferința cvadripartită în legătură cu problema vietnameză se află în curs și în timp ce Washingtonul lansează declarații succesive privitoare la intenția sa de a contribui la stingerea focarului de război din Indochina, opinia publică mondială află cu stupefacție despre noi forme de escaladare a războiului din această parte a lumii, soldate cu mari distrugerii materiale și cu pierderi masive de vieți omenești. Bombardamentele aviației americane asupra teritoriului R.D. Vietnam, blocarea porturilor acestei țări, folosirea largă a bombardierelor strategice «B-52» pentru atacarea din aer a populației orașelor și satelor și pentru distrugerea digurilor sau sistemelor de irigație sînt acțiuni care stîrnesc indignarea legitimă. Cu atît mai mult cu cît ele nu

fac decît să prelungească și să extindă un război pe care Statele Unite îl poartă fără nici o perspectivă de a-l cîștiga vreodată.

Americanii înșiși, civili și tot mai mulți militari, sînt conștienți de inutilitatea uriașelor sacrificii de vieți omenești și de cheltuielile militare în cadrul acestui RĂZBOI NECUGETAT, așa cum l-a denumit zilele acestea senatorul McGovern, candidatul partidului democrat în alegerile prezidențiale ce vor avea loc în noiembrie anul acesta în S.U.A.

În fotografie, un aspect de la o puternică demonstrație de protest organizată de partidul democrat din S.U.A. împotriva bombardării digurilor din R.D. Vietnam de către aviația americană.

mărturia janei fonda

În cadrul unei conferințe de presă, după reîntoarcerea din R.D. Vietnam, celebra actriță americană Jane Fonda a adus mărturii elocvente în legătură cu cele văzute. Bombele americane — a spus ea — răscolesc pămîntul vietnamez pînă în străfunduri... Am văzut case de muncitori rase la pămînt, spitale și uzine distruse. Bombardate, reconstruite, și bombardate din nou. Am văzut zone care pe întinderea a zeci de hectare, ca la Nam Sach, nu cuprindeau nici un singur obiectiv militar, ci numai culturi de orez protejate de diguri, și pe digurile acestea craterele și fisurile făcute de bombele americane. Regiuni întregi se află sub amenințarea perpetuă a inundațiilor...

În imagine: Jane Fonda la unul dintre «obiectivele militare» ale aviației S.U.A. — spitalul Bach Mai din Hanoi.

realități din lumea capitalului

milioane de oameni fără lucru

«Spre vînzare sau schimb pentru creșterea averii». Sub acest aviz amar-ironic — cîțiva negri șomeri din Montgomery (Alabama) în căutare de lucru (fotografia 1). Potrivit unor date furnizate de ministrul american al muncii, numărul șomerilor în rândurile populației de culoare din S.U.A. a crescut de la 8,2 la sută din totalul forței de muncă active în 1970 la 10,7 la sută la sfîrșitul anului 1971. Cei mai greu loviți sînt tinerii: circa 1,2 milioane tineri sub 20 de ani și 1,3 milioane între 20 și 24 de ani caută zadarnic de lucru. Numărul total al șomerilor din Statele Unite se ridică la 3,71 milioane (dintre care marea majoritate e alcătuită din reprezentanți ai minorităților naționale, tineri și femei), cu 3,1 la sută mai mult decît în 1970. Situația nu este mai bună nici în alte țări capitaliste dezvoltate, unde economiștii se referă la șomaj numindu-l «problema numărul 1 a conjuncturii economice». Permanentizîndu-se în forme din ce în ce mai grave, fenomenul se dezvăluie sub adevăratul lui caracter de racilă structurală a economiei capitaliste. Cifre date de curînd publicității îi relevă amploarea. Astfel, în țările membre ale Pieței comune nivelul șomajului este de 4,2 la sută — 2,22 milioane persoane. În Italia există, potrivit cifrelor oficiale, 1,144 milioane șomeri, după alte

date numărul lor este de 2,1 milioane (în fotografia 2, demonstrație a muncitorilor italieni pentru dreptul la muncă, împotriva concedierilor). În Marea Britanie ar exista, tot conform datelor oficiale, 1,1 milioane șomeri, iar potrivit celor neoficiale — 2,5 milioane, în Franța — 560 000, 268 000 în R.F.G. Avîndu-se în vedere că Norvegia numără în prezent 18 000 șomeri, Danemarca 50 000, Irlanda 78 000, totalul șomerilor din viitoarea Piață comună lărgită se ridică la peste 3,86 milioane. Exemplele ar putea continua, citînd cifrele ridicate ale șomajului din alte țări capitaliste industrializate. Tragedia milioanele de oameni privați de dreptul elementar la muncă și la o existență asigurată constituie unul dintre semnele cele mai evidente ale crizei economiei capitaliste, una dintre acuzele cele mai grave la adresa societății de consum.

spre românia, cu autobuzul și tractorul

Cincisprezece studenți din orașul polonez Wrocław, dornici să-și petreacă vacanța pe litoralul țării noastre, au avut năstrușnică idee de a parcurge cei 4 000 de kilometri care despart orașul lor de țărmul Mării Negre cu un autobuz vechi, tras de un tractor. Iată o parte din studenții polonezi, alături de vehiculul lor combinat, într-o piață din Budapesta, consultînd harta pentru a stabili itinerarul pe care-l mai au de parcurs. Călătoria lor (pe care sperăm că au dus-o la bun sfîrșit) urma să dureze — datorită mijlocului de locomoție ales — aproape două luni.

glob comentariu foto

BRATISLAVA:

goblenuri celebre

Correspondență
de la Dan LĂZĂRESCU

În vechiul centru al Bratislavei, chiar în spatele multicentenarei primării, se înalță un frumos palat construit în stil baroc. Între zidurile acestei clădiri s-au consumat multe fapte istorice (să amintim, de pildă, semnarea de către Napoleon a tratatului de pace franco-austriac din 1805), dar atenția vizitatorului de astăzi este atrasă nu atât de amintirea lor, ci de lucrările de artă expuse aici. În sălile cu pereții tapetați în vișiniu ale acestui palat, construit în secolul al XVII-lea pentru arhiepiscopul de Esztergom, am văzut tablouri de Goya, Veronese, Cranach cel Bătrîn, oglinzi venețiene și mobile de epocă. Prezența lor este întregită parcă de cele șase goblenuri murale despre care se spune că ar fi unice în lume. Realizate într-un stil cu vădite influențe ita-

În imagine, goblenul înfățișând prima întâlnire dintre Leandru și Hero.

liene, ele reprezintă — în șase scene — frumoasa dar trista legendă, din mitologia greacă, a dragostei dintre Leandru și preoteasa zeiței Afrodită, Hero.

Goblenurile acestea — fiecare acoperind un perete — își au și ele povestea lor. Create în jurul anului 1630 la manufactura Mortlake de lângă Londra, după cartioanele pictorului Francisco Cleyn de Rostock, ele au fost cumpărate, se pare, de un negustor pe nume Jabach și revândute primului proprietar al palatului. Au înfrumusețat încăperile edificiului pînă la începutul secolului al XIX-lea, cînd de teama armatelor napoleoniene, care se apropiau vertiginos, au fost ascunse sub... tapetele ce acopereau pereții. Ce s-a întîmplat ulterior cu cei ce cunoșteau secretul, nu se știe; fapt este că ascunse tuturor privirilor, aceste capodopere au rămas uitate. În 1903, municipalitatea Bratislavei a cumpărat palatul și a decis renovarea lui. În timpul lucrărilor au ieșit la iveală aceste opere, pe care tapetele le-au apărut nu numai de vandalisme trupelor lui Bonaparte, ci și de acțiunea distructivă a vremii. Astfel au fost conservate excepțional de bine atît firele cu care au fost țesute (un amestec de lînă și mătase), cît și cuioriile în care acestea au fost vopsite, obținute din esențe vegetale.

incorigibila martha mitchell

Unul dintre comentarii avatrarilor politico-domestice ale familiei Mitchell, făcea o paralelă între desunul ducelui de Windsor, care a renunțat din dragoste la tronul Angliei, și cel al lui John Mitchell care, amenințat de soția sa, Martha, cu divorțul, a renunțat la funcția de conducător al campaniei electorale a președintelui Nixon. Episodul nu e decît cel mai recent din șirul de întîmplări care au făcut din Martha Mitchell unul dintre subiectele favorite de discuție, atît în cercurile apropiate Casei Albe cît și în cele foarte largi ale cititorilor presei americane. De-

numită «cea mai clevetitoare femeie din America», doamna Mitchell ocupa, potrivit unui sondaj Gallup din 1970, locul doi în atenția marelui public, după Jacqueline Kennedy, pentru obiceiul ei de a comenta și emite opinii personale — exprimate într-un limbaj colorat și caustic — asupra celor mai diverse evenimente și personalități. În public, dar mai ales la telefon. De la telefonul albastru din camera de baie, «de unde John nu mă poate auzi», Martha a ținut nu o dată adevărate conferințe de presă, reluate de toate ziarele, de radio și televiziune, făcînd indiscreții politice nepermise. Recent, Martha Mitchell, prin intermediul confidenților telefonice făcute unor ziaristi, și-a pus o dată în plus soțul în-

argumentul celor 60 milioane de hîrtii

Imagine halucinantă a familiei care-și ia masa la «iarbă verde» în mijlocul unei nesfîrșite întinderi de gunoi a apărut în presa italiană în spațiile destinate reclamelor. Dar de data aceasta nu e o reclamă. «Dacă tratați pădurile ca pe niște lăzi de gunoi, în cîteva veri vă veți face picnicurile într-o ladă de gunoi» — spune cu litere mari textul care însoțește fotografia, făcînd în continuare o pledoarie pentru apărarea naturii împotriva poluării prin neglijență, un apel la spiritul civic al celor care, după fiecare popas la iarbă verde, lasă în urmă semnele imunde ale trecerii lor: hîrtii murdare, resturi alimentare, sticle goale, cutii de conserve. «Dacă fiecare dintre noi ar arunca cîte o hîrtie murdară, s-ar aduna 60 de milioane de hîrtii. Aveți idee ce ladă de gunoi ar alcătui 60 de milioane de hîrtii murdare?» Argumentul sună într-adevăr convingător.

se trattate i boschi come pattumiere, tra qualche estate i vostri picnic li farete in pattumiera

nele lui Moby Dick, ale lui Jonas și ale altor balene intrate în legendă vor dispărea într-un interval de 15 ani. Reprezentanți ai 113 țări au hotărît la Londra, în cadrul unei conferințe internaționale dedicate acestei probleme, să limiteze numărul balenelor ucise anual la 38 600 (cifra care depășește totuși cu circa 8 000 numărul puietului care apare într-un an). Hotărîrea conferinței de la Londra vizează atît protejarea balenelor — unul dintre cele mai primejdite animale de pe pămînt — cît și folosirea mai rațională a resurselor de materie prime, cu largi utilizări în industria chimică, farmaceutică, cosmetică, furnizate de uriașele mamifere marine. În fotografie: vînarea balenelor cu harpoane și explozibil de pe mari vase înzestrate cu aparate radar, artilerie de precizie.

în apărarea semenelor lui moby dick

Se apreciază că azi nu mai există în oceanele lumii decît 300 000 de balene, și dacă vînarea lor va continua în același ritm, toate seme-

apelul mamelor japoneze

«Mame din S.U.A., nu-i lăsați pe fiii voștri să fie antrenați în războiul de genocid». Femei japoneze, membre ale organizației «Noua asociație niponă a femeilor», au inițiat o campanie îndreptată împotriva războiului din Indochina, în cadrul căreia au distribuit cărți poștale purtînd texte similare celui citat mai sus marinarilor americani de la baza marină militară de la Yokosuka. În momentul cînd a fost făcută fotografia pe care v-o înfățișăm, în portul militar din Yokosuka se aflau acostate portavionul american «Ticonderoga» (32 800 tone deplasament și o echipaj de 3 500 persoane) și distrugătorul E.F. Larson (3 011 tone).

LEIPZIG: noua clădire a universității

Printre numeroasele clădiri noi ce se află în prezent în construcție la Leipzig, una dintre cele mai impozante este cea care va găzdui cu începere din anul viitor universitatea «Karl Marx». Noua lăcaș de cultură, conceput pentru a oferi amfiteatre, săli de cursuri, laboratoare etc., unui număr de 10 000 de studenți (printre care 1 300 studenți străini, veniți din peste 70 de țări), va fi — cu cei 141 metri înălțime pe care îi are — una dintre cele mai înalte clădiri din Republica Democrată Germană. Este de remarcat faptul că pe lângă universitatea din Leipzig, care datează din anul 1409, funcționează unul din cele mai vechi lectorate de limbă și literatură română.

tr-o situație cît se poate delicată, declarînd: «Sînt hotărîtă să divorțez dacă soțul meu nu va renunța la conducerea campaniei electorale a lui Nixon. E oribil pentru mine, nu pot suporta toate murdăriile astea... Campanie electorală e ca un joc de-a hoții și vardiștii și vreau să încerc să-l scot pe soțul meu din treaba asta». Pentru a o împiedica să facă noi indiscreții politice, F.B.I. a recurs la diferite mijloace, printre care și tăierea legăturilor telefonului doamnei Mitchell. John Mitchell a considerat că în această situație e mai bine să renunțe la funcția ce i-a fost încredințată, «pentru a dedica mai mult timp soției și familiei».

1. Fotografiile pe care le publicăm aici redau aspecte diferite ale înfruntării dintre om și forțele dezlănțuite ale naturii într-o zonă sau alta a planetei noastre. Vara aceasta, ca multe alte veri capricioase, a fost marcată de numeroase calamități naturale într-o serie de țări ale Asiei, dar și de unele precipitații atmosferice cu totul neobișnuite, cum a fost grindina care s-a abătut spectaculos și, din fericire, fără a avea efecte dezastruoase asupra orașului Nottingham din Anglia. În fotografia nr. 1 asistăm la acțiunea de «desgrindinare» inițiată

de locuitorii acestui oraș, care n-a mai cunoscut asemenea bombardament de... bile înghețate. După cum se poate vedea, stratul de grindină este destul de gros.

2. Spectacolul străzii inundate este la Calcutta și în alte orașe indiene cu totul obișnuit la ora ploilor torențiale devenite — ca să zicem așa — tradiționale. După 90 de minute de ploaie indiană, circulația pe străzi continuă — e drept, în condiții schimbate, dar continuă. Se poate spune că asemenea torente cerești sînt chiar salutare, atunci cînd mercurul termometrului urcă și urcă...

4. La Hong Kong s-a petrecut o adevărată tragedie atunci cînd, în urma ploilor torențiale prelungite, au avut loc mari surpări de teren. Un cartier întreg de cocioabe ale sărăcimii și numeroase clădiri înalte din zonele învecinate au fost transformate în uriașe mormane de moloz, numărul victimelor, morți și răniți, precum și al sinistraților ridicîndu-se la mai multe mii.

3. În Filipine, marile inundații au determinat guvernul să mobilizeze uriașe forțe militare și civile pentru a face față furiei apelor. Numărul victimelor, al caselor distruse este considerabil, în unele zone întreaga activitate fiind paralizată. Singurii care nu realizează dramatismul situației sînt, se pare, acești copii care au încetat de a mai fi mici pietoni pe străzile orașului, manifestîndu-se ca mari înotători într-o neașteptată Veneție filipineză.

agendă

Potrivit unui decret-lege promulgat din inițiativa generalului Franco, în momentul cînd se va pune problema succesiunii actualului șef de stat și președinte al guvernului Spaniei, funcția de președinte al Consiliului de miniștri urmează să fie exercitată automat de vicepreședintele cabinetului în funcțiune. În prezent, funcția de vicepreședinte al guvernului de la Madrid este deținută de amiralul CARRERO BLANCO.

Senatorul THOMAS EAGLETON, pe care Convenția partidului democrat l-a desemnat drept candidat la postul de vicepreședinte al S.U.A., a trebuit să-și retragă candidatura în urma controversei publice referitoare la starea sănătății sale. În urmă cu cîțiva ani, senatorul a suferit de o boală nervoasă, motiv pentru care, sub presiunea unei campanii de presă, s-a văzut obligat să părăsească echipa democrată condusă de McGovern.

A murit, în vîrstă de 89 ani, unul dintre cei mai mari magnați ai industriei vest-germane, FRIEDRICH FLICK, omul care l-a ajutat cu mijloace financiare pe Hitler să vină la putere și l-a sprijinit pe acesta în pregătirea și susținerea celui de-al doilea război mondial. După capitularea Germaniei hitleriste, Flick a fost condamnat la 7 ani închisoare. Eliberat înainte de termen, în 1950, și-a reluat activitatea în fruntea imperiului său industrial refăcut.

Celebra cîntăreață americană de culoare ELLA FITZGERALD, în vîrstă de 54 ani, suferă de o gravă afecțiune a ochilor. Zilele trecute, înainte unui concert pe care avea să-l susțină la Saint Tropez, medicul curant i-a interzis să-și părăsească apartamentul din Monte Carlo, considerînd că Ella Fitzgerald are nevoie de un tratament medical laborios, în Statele Unite. Anul trecut cîntăreața a suferit o operație la ochi, ceea ce explică prudența excesivă a medicului.

După vizita pe care a întreprins-o în R.P. Chineză, unde a fost primit de premierul Ciu-En-lai și alte personalități oficiale, președintele Comisiei de politică externă a Bundestagului, GERHARD SCHRÖDER, s-a reîntors la Bonn, prezentînd ministrului de externe vest-german, Walter Scheel, o informare despre convorbirile de la Pekin. Între timp, guvernul federal a anunțat că într-un viitor apropiat va examina problema relațiilor dintre R.F. Germaniei și R.P. Chineze.

Comentînd negocierile de la Teheran dintre Compania națională iraniană și societățile petroliere occidentale, primul ministru al Iranului, ABBAS MOUHEYDA, a declarat: «Noul acord ce urmează să fie încheiat va duce la o nouă situație, care va transforma Iranul într-o adevărată forță pe scena petrolieră internațională». Pe baza acestui acord o importantă cantitate din petrolul extras va reveni Iranului pentru o utilizare independentă.

cronica de trei secunde

ȘAUA

Culeg și eu ceea ce se poate culege după «Turul ciclist al Franței». Din marele ospăț de bani, premii, interese, reclame, articole, fotografii, adjective, superlative, citate hugoliene, pirandelliene și shakespeareiene — «Turul Franței» fiind și o mare sărbătoare a culturii fiecărui ziarist — mă aleg și eu cu câteva firimituri, chiar dacă nu-s din franzela învingătorului.

Bernard Thévenet, mare «cătărător» francez, specialitate de izbeliște, declara după prima etapă în Pirinei: «În timpul urcușurilor, nu puteam să ridic pedala stîngă fără să resimt o împunsătură adîncă, parcă o injecție în spate. Aceeasi durere apărea și în timpul coborîșurilor, la fiecare hop... Nu cred că sufăr de rinichi... Niciodată nu am suferit atîta mergînd pe bicicletă, nici cînd am trăit cele mai grele înfringeri. N-am crezut că e posibil o asemenea suferință...». Cîteva zile mai tîrziu acest Thévenet cîștigă o etapă infernală, aceea a urcușului pe Muntele Ventoux.

Campionul italian Gimondi povestea, după coborîrea altui munte de groază, Tourmalet: «La un moment dat, m-am trezit singur, singur-cuc. Nu mai vedeam nici luminițele motocicletelor să mă călăuzească. Și mi s-a făcut frică, spunîndu-mi că dacă mă ia dracu' și cad acum, nimeni nu mă va vedea și voi rămîne acolo, părăsit de toți. Am tremurat urît și mi-am revenit».

Eu nu-s exigent, depresiv și complicat. Mă simt simplu ca un ciclist, am zilnic turul meu ciclist în care Thévenet și Gimondi îmi sînt mult mai apropiați decît Hugo și Leopardi. Tremur și eu urît și-mi revin, nu cred că sufăr de rinichi, suferința mă uimește mereu ca pe un Thévenet, nu știu ce etapă voi cîștiga — știu doar că firimiturile astea de piine uscată, «culese» cu

literă mică pe fund de ziar, îmi sînt suficiente pentru a încăleca pe o șă, și de a pleca în concediu pe o iapă, departe pînă crapă...

IAPA

De unde și povestea asta admirabilă — după părerea mea — pe care cineva mi-a vindut-o ca banc, un fraier, care nu știa ce are în inventar: se zice că unul s-a dus la tîrg să cumpere un cal; a găsit și calul, și stăpînul; cît vrei pe el — a întregat acel unu; vreau cinci miare; poftim, ia-le, și-i numără cinci bucăți de o mie; dom'le, dumneata ești nebun — întrebă stăpînul — cum poți da atîția bani pe o gloabă ca asta? nu vezi ce greabîn are, ce crupă? bine, dom'le, cît vrei pe el; trei miare; na trei miare — și-i pune în palmă trei miare; dom'le — se infurie cel ce vinde — chiar n-ai ce face cu banii? dumneata nu te uiți la copite, la părul lui, năpîrlește, dom'le! așa e, atunci, zi o sumă ca să-l iau; un miar jumate — conveni vînzătorul, atîta parcă ar merita; acel unu trage din miare ce e de tras, le bagă la chimir, și dă ce mai e de dat, dar nu, neșătorul iar începe: dom'le, dumneata ești nebun, nu te pricepi la cai? ia ascultă — îi sare țandăra celui unu — dumneata vrei să vinzi calul ăsta sau nu? ce-mi faci capul minge de ping-pong? Domnule — zise celălalt, mîngîind animalul pe bot — eu vreau neapărat să-l vind, dar mă apucă așa, zilnic, o poftă grozavă să-l critic.

Prin pustietatea asta de munte unde-mi petrec concediul, fără telefon, televizor și cinema, părăsit de mai toate «masele-medii», mă uit la povestea asta și la calul ei ca la un cîine credincios, dotat cu ecran mare și mic, ținînd loc de lume. Sper să-mi ajute.

Radu COSAȘU

cronica satirică

de Teodor MAZILU

amururi internaționale

Iubirea n-are limite geografice, de aceea aceste rînduri nu se vor, bineînțeles, o pledoarie pentru îmbrățișări exclusiv indigene. Dar cum există o modă în îmbrăcăminte, există și o modă în sentimente. Căci unii oameni nu iubesc ceea ce simt, ci mai curînd «ceea ce se poartă». Se poartă disperarea — sîntem disperați. Se poartă angoasa — sîntem angoasați. Trece moda — trece și disperarea.

Există idei și o modă — sperăm, trecătoare — a amurilor internaționale. Nu se mai suspină decît pe plan «extern». Nu se mai oftează decît la Aeroportul internațional Otopeni. În rîndul unor tinere fete, în rîndul unor tinere doamne și, mai departe, în rîndul unor femei coapte, și chiar și mai departe, în rîndul unor femei cu obligații. Bărbații indigeni au fost scoși energic din raza preocupărilor — inefabilul, cu tot calabalicul, s-a mutat pe «extern». Fiecare asemenea reprezentantă a sexului slab se laudă cu «italianul», sau «austriacul», sau «suedezul» ei. Presupușii iubiți nici nu mai au particularități omenești, ei nu sînt nici înalți, nici scunzi, nici bruneti, nici blonzi, ei reprezintă global o națiune sau, mai exact, o situație economică. Ei n-au chip, ci doar situație, ceea ce nu e prea măgulitor pentru un bărbat. El nu arată în nici un fel, ci stă... Mai bine sau mai rău.

Farmecul acestor bărbați e în primul rînd de natură economică. Nailonul înlocuiește cu real succes inefabilul.

— Ce ți-a adus olandezul tău?

— Mie suedezul mi-a adus tot ce mi-a promis...

Posibil. Nu mă îndoiesc de galanteria amantilor internaționali. Sigur că n-o să vii tocmai de la Haga cu mina goală. Ar fi prea de tot.

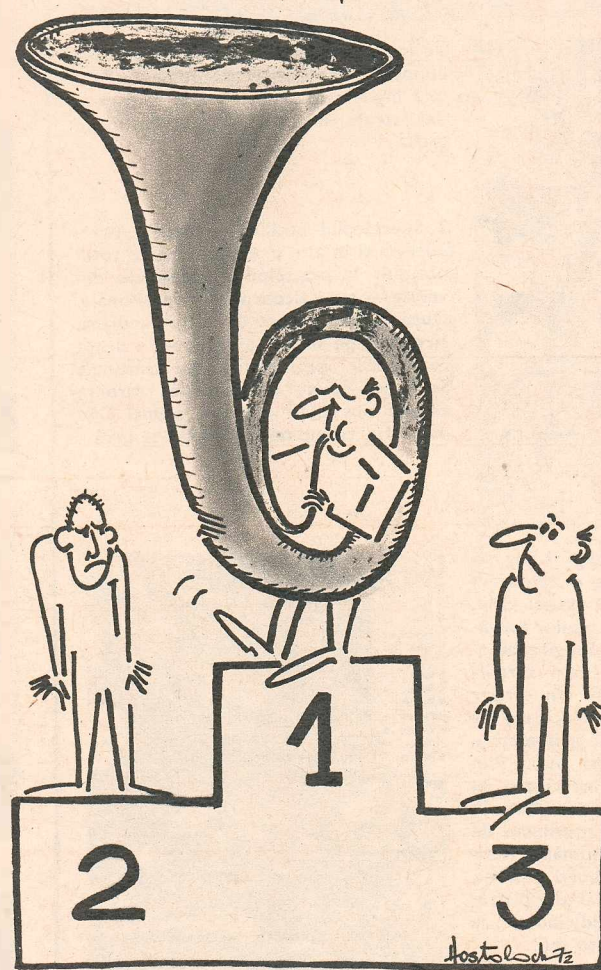
Unele dintre aceste doamne nici nu mai au senzații indigene. Dacă ochii nu sînt proaspăt sosiți din Londra, nu-i spun nimic. Un suris care n-a debarcat de la Roma i se pare șters. Tresar numai cînd aud pași venind din Amsterdam. E rău în primul rînd pentru ele, pentru frumusețea și sănătatea lor. Fiindcă pașii internaționali, cu toată dezvoltarea curselor aeriene, se aud totuși foarte rar. Vrei să plîngi într-o zi, să zicem, pe umărul iubitului, și cînd umărul e tocmai la Amsterdam e ceva mai complicat. Nu-ți rămîne decît să te consolezi cu un umăr indigen. Amururile internaționale nu se nasc chiar așa spontan, trebuie nu numai farmec feminin, ci și mult spirit de inițiativă. Se pornește voinicește la vînătoare de italieni, la vînătoare de belgieni, la vînătoare de suedezi. Fraza din piesa mea «Acești nebuni fățarnici». «Haideti fetelor la Turnu Măgurele că au venit italienii», nu e, credeți-mă, de origine livrescă. Am văzut și cum se cerea, cu sumbră degajare, o asemenea patimă internațională.

— N-ai, tu, un olandez să-mi dai și mie?... Interlocutoarea a oftat. N-are maica că ți-ar da... N-are. Dacă n-are, n-are...

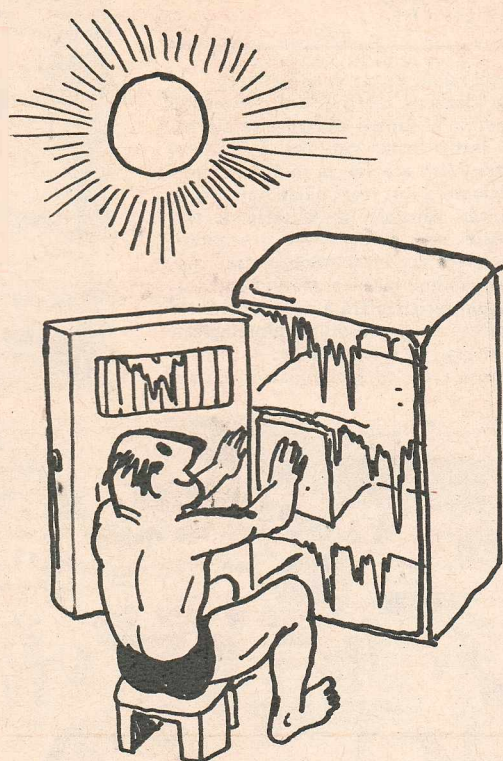
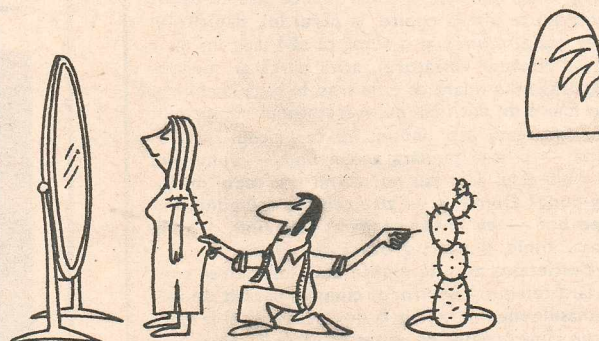
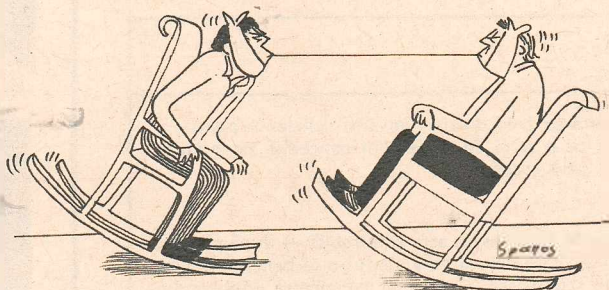
Multe din aceste zguduitoare amururi externe se sprijină pe o biată rochiță de nailon. O, Doamne... și cînd te gîndești că nailonul nici nu se mai poartă.

umor

A. POSTOLACHE

DE PESTE HOTARE

TEMPERATURA ÎN CREȘTERE...

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1) Se scutură de apă — O baie bună (mai mult caldă!). 2) A degaja lumină și căldură — Curat obraz. 3) Printre munți și văi — Lună la începutul verii — Limbaj de curte... sisîit. 4) Rău de... soare. 5) În preajmă! — Constantin cel mic — Sud-sud-est. 6) Frunză verde și iar verde — Căldura inimii lui — E făcut grămadă. 7) Are grijă și de turiști (abr.) — Zile de caniculă. 8) Aproape de mare — Vară fără soare! 9) ...și fără început! — Prima ...nudistă. 10) Floarea florii — Firul apei (pl.). 11) Accesorii spre înălțimi — Locul cu cea mai densă populație pe mp.

VERTICAL: 1) E tot timpul pe plajă — Călduroasă (fig.). 2) O blondă cu care te simți bine... (nici nu te bagă la cheltuială!) — Luate la bord! 3) Soare — Drumuri de munte. 4) Timpă (masc.) — Un sprîț... pentru automobiliști. 5) Luna lui cuptor — A trece prin foc și... apă. 6) Aer, apă, soare... (fig.). 7) A scoate capul — Dans spaniol. 8) Dinșii de colo — Soare în fuga vocalelor! — Vine din mare către plajă. 9) Cahle! — De... zile mari (fem.). 10) Stă cu pieptul în apă — Sifon de import — Gorj cu număr de auto! 11) Băutura ideală... (2 cuv.) — Apă foarte -foarte rece.

Toma MICHINICI

Dezlegarea jocului «În lumea peștilor», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) PLATICA — CRAP. 2) LINI — AVA — OLT. 3) AP — PALAMIDE. 4) CARAS — TAI — VP. 5) HN — RAC — T — VIA. 6) I — MILACOP — NS. 7) ENE — TL — RAPIT. 8) ASA — CIINE — R. 9) PIETRAR — ASTA. 10) LA — IONIC — CAV. 11) ADINC — SALAI. 12) TAPSAN — PARAS.

flacăra **F** *album*

OLINKA BEROVA («Joe Limonadă») a devenit în numai câțiva ani
o autentică vedetă internațională.

